

Kansanääni

Nro 6/04 **Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta**

Irtonumero 1,70 €
3. vuosikerta

Ay- johto nosti kädet pystyyn

Näyttää, että tupopöydässä palkansaaajille kasataan vain perkuutähteitä ja luita. Työnantajapuoli kun ei sallisi mitään palkankorotuksia. Päinvastoin. Sehän vain haluaisi lisätä matalapalkkaista ja osa-aikaista työvoimaa. Työpaikoilla käytyjä taisteluja keskusjärjestöt eivät ole aikoihin uskaltaneet tukemaan. Työehtosopimukset on selkeästi muuttuneet työrauhasopimuksiksi.

Sivut 2, 3 ja 4

"Taistolaisen" nuorisoliikkeen parjaajat löivät kirveensä kiveen

Viime vuosina on muodostunut tavaksi syyttää vasemmistolaista liikettä milloin mistäkin synnistä. Äskettäin saivat päivänvalon Taistolaisuuden harmaa ja musta kirja, mutta ne epäonnistuivat täydellisesti tavoitteissaan. Taistolaisnuoret olivat aikanaan esimerkillistä joukkoa. Heidän ainoa ongelmansa oli, etteivät jaksaneet kestää loppuun saakka kapitalistisen yhteiskunnan luokkataistelun painetta.

Sivut 6 ja 7

Suomi EU:n taistelujoukoihin kansalta mitään kysymättä

Oikeisto kiittelee "nykyistä ilmapiiriä" siitä, että se sallii Lotta-Svärd, Sotilaspoika- ja suojeluskuntajärjestöjen elvyttämisen. Sanomatta jätetään, että nämä järjestöt lakkautettiin fasistisina järjestöinä. Tässä ilmapiirissä Suomen perinteinen pulueettomuus ja liittoutumattomuuspolitiikka saa kyytiä. Nyt hallitus on sitomassa Suomea EU:n taistelujoukoihin kansalta mitään kysymättä.

Sivu 5

Sivu 2:

- * Työnantajat kiristävät ja uhkailevat
- * Kunnallisvaalit eivät tuoneet muutosta politiikkaan

Sivu 3:

- * Epäsolidaarinen tupo
- * Maailman kummallisin olento

Sivu 4:

- * Bussilakko päättyi työntekijöiden voittoon
- * Näpit irti lakko-oikeudesta

Sivu 5:

- * Suomea liitetään osaksi EU:n sotilasliittoa
- * Hyökkäys toiseen maahan on aina laitton

Sivu 6:

- * Taistolaisuuden romahdus ennakoii työväenliikkeen vaikeuksia

Sivu 7:

- * Mustaa ja harmaata
- * Baareissa- urbaanitrippi Hagiksesta Kurviin

Sivu 8:

- * Uudenvuoden tervehdykset

Sivu 9:

- * Sata vuotta Pietarin verisunnuntaista

Sivu 10:

- * Leningrad, 7 Marraskuuta 2004
- * Paasikivi, Stalin ja Karjalakysymys

Sivu 11:

- * Kuuban peso vaihdettavaksi valuutaksi
- * Jasser Arafat on poissa

Sivu 12:

- * Maailma USA:n presidentinvaalien jälkeen

Sivu 13:

- * Korean filmistudio

Sivu 18:

- * EU:n perustuslaki – kansallisvaltioista liittovaltioon

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki joulukuuta 2004

Työnantajat kiristävät ja uhkailevat

Vastikään solmitun tupo-sopimuksen edellä EK:n neuvotelu ehdot työntekijöille paljastivat taas kerran työnantajapuolen asenteen yleisittöviiniin sopimuksiin. Asenne oli silkkaa kiristystä: Jokainen palkannousuprosentti on likaa. Vaadimme paikallista sopimista. Vaadimme verohelpotuksia. Jos emme niitä saa, niin sitten se näkyy työttömyyden kasvuna.

Työnantajan ehtona työllistämiseksi on, että heidän omat voittonsa, osinkonsa ja optiossa kasvavat. Jos taas työntekijät haluavat yhteisesti tuetusta kakusta osansa, silloin työnantajat ovat valmiita surutta irtisanomaan työntekijöitään tai heivaamaan koko tuotantonsa Kiinaan tai muihin halpamaihin.

Työnantajajärjestöjen asenne on "Mulle kaikki heti nyt." Työnantajien perustelut tavoitteilleen ovat ontoja: työvoimakustannukset ovat Suomessa kuulemma liian korkeat, tai että verotus Suomessa on liian korkea. Kumpikaan perustelu ei pidä paikkaansa; niin Suomen palkkakustannukset kuin työnantajien verotuskin ovat EU:n alimmasta päästä.

Asiaa pitäisi lähestyä aivan eri tavalla. Palkkojen osuus BKT:sta on nyt historiallisella alhaalla. Palkkatuloissakin myönteinen kehitys on suosinut pelkästään suurituloisimpia. Marraskuussa valmistuneiden verotilastojen mukaan palkkatuloissa menettivät kaikki muut tuloluokat 1-2 % paitsi yli 35000 entistä markkaa, eli lähes 5900 euroa kuukaudessa ansaitsevat, joiden palkat nousivatkin 26,7%! Laskevan tason palkansaajiin kuului yht. yli 2,2 miljoonaa palkansaajaa. Huikeasti palkkoja nostaneeseen kaikkein korkeimpaan tuloluokkaan kuuluvia taas oli vajaat 500.000.

Ay-liikkeen on viimeistään nyt osattava erottaa tarinat todesta ja ryhtyä ajamaan palkansaajien valtaosan etuja. Nyt solmitussa 2½-vuotisessa sopimuksessa ensimmäinen korotus 1.3.2005 on suuruudeltaan 2,5% ja toinen korotus 1.6.2006 on 2,1%. Näillä korotuksilla ei yhteiskunnallisista vääristymiä paljon korjata, mutta tämän tuloksen saavuttaakseen ay-liike ja hallitus antoivat suurituloisille vastalahjaksi omaisuusveron poiston.

SAK ja muut työntekijäjärjestöt ovat keskeisessä asemassa, kuinka palkat ja tasa-arvoisuus suomalaisessa yhteiskunnassa kehittyvät. Mutta työnantajajärjestön johdolta puuttu rohkeus. Johdossa olevat palkkäävät omien asemiansa ja hyvien palkkojensa puolesta ja myös puolueitaan, jotka ovat pakottaneet ay-liikkeen toimimaan oikeistolaisen politiikan mukaisesti. Nyt mm. Metalliliiton puheenjohtaja Erkki Vuorenmaa ja STTK:n puheenjohtaja Mikko Mäenpää vaativat bussikuljettajia heti lopettamaan lakkonsa. Näin he asettuivat tukemaan nyky-yhteiskunnan kieroa tilaa ja suurituloisten ja pääomatuloja saavien etuja – ilmeisesti siksi, että itsekin kuuluvat tuohon korkeimpaan tuloluokkaan.

Matalapalkkaisten on painostettava ay-johtoa. Tarvitaan sellainen ay-liike, joka osaa erottaa työn ja pääoman edut toisistaan, vaatii ja taistelee omien jäsentensä etujensa puolesta.

Kunnallisvaalit eivät tuoneet muutosta politiikkaan

Lokakuussa pidetyt kunnallisvaalit eivät tuoneet harjoitettuun kovaan kansanvastaiseen politiikkaan minkäänlaista muutosta. Päinvastoin voidaan sanoa, että vaalien tulos antoi oikeistovoimille mahdollisuuden jatkaa harjoittamaansa politiikkaa.

Miksi runsaasta neljästä miljoonasta äänestäjästä vain 58 % käytti äänioikeuttaan ja 1,7 miljoonaa köyhää ihmistä jätti äänestämättä, on nykyisen huonon politiikan suora seuraus. Nämä 1,7 miljoonaa köyhää, työttömät, päättyöläisiä ja vähävaraista ihmistä jättivät mitä varmimmin äänestämättä siksi, että he kokevat mahdollisuutensa vaikuttaa vaalien avulla nykyiseen lähes mahdottomaksi.

Eikä tällainen näkemys ole mitenkään tuulesta temmattu. Käyty vaalitaistelu osoitti, että valtapuolueiden poliittiset linjat eivät juurikaan eroa toisistaan. Valtakunnanpolitiikassa kaikki kannattavat kovaa EU- suuntautunutta oikeistolaista talouspolitiikkaa. Asemansa menettämisen pelossa kukaan ei uskalla "potkia aisan yli". Harjoitetun politiikan arvoeleminen merkitsi armosta syrjäytymistä puolueessaan takarivistöön. Kunnallisvaaleissa ehdokkaat tytyivätkin kaikki puhumaan epämääräisesti palveluiden kehittämistä vaativen korkeintaan pikku parannuksia. Suuriin kysymyksiin, kuten kuntien valtionosuuksien leikkauksiin, palvelujen yksityistämisiin, yhteiskunnalliseen tulonjakoon yms. ei puututtu. Ei ihme, että yhteiskunnasta syrjäytetty ihminen kokee muutoksen lähes mahdottomaksi.

Sellaiset poliittiset ryhmät, jotka avoimesti vaativat muutosta nykyiseen pärjäisivät huonosti. SKP, KTP, Vaihtoehtoväki ja Vapaa Suomen liitto saivat kaikki yhteensä alle 20 000 ääntä ja vain

n. 20 valtuustopaikkaa. Mikään näistä ryhmistä ei kyennyt hyvästä ja oikeista tavoitteistaan huolimatta luomaan sellaista uskotavaa vaihtoehtoa, jonka äänestäjät olisivat kokeneet todelliseksi muutosvoimaksi. Ainoastaan SKP:llä riitti voimaa ylittää useammassa kunnassa valtuustopaikan tarvittava äänikynnys.

Mutta politiikan suunnan muutokseen ei puolen prosentin äänimäärä riitä. Näiden ryhmien ongelma on siinä, että ne projisoivat hyvät uusoikeistolaisen politiikan vastaiset tavoitteensa tukemaan omia yhteiskunnallisia ja ideologisia tavoitteitaan ja esittävät omat näkemyksensä malliksi yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseksi. Tämä ei tyydytä äänestäjiä.

Viime vuosien oikeistolainen kaappaus on luonut tilanteen, jossa ensisijaisen tavoitteen tulee olla yhteiskunnan demokratisoiminen, vallan ottaminen takaisin kansalle ja hyvinvointiyhteiskunnasta huolehtiminen. Siksi Kansan äänen julkaisijajärjestöt ovatkin esittäneet, että todellisen muutoksen lähtökohdaksi tulee olla sitä haluavien voimaain liittoutuminen yhdeksi poliittiseksi liikkeeksi. olemme vakuuttuneita siitä, että yhteinen kansanrintama suuren pääoman rintamaa vastaan vain voi muodostaa uskotavan vaihtoehtona näille 1,7 miljoonalle äänestäjälle.

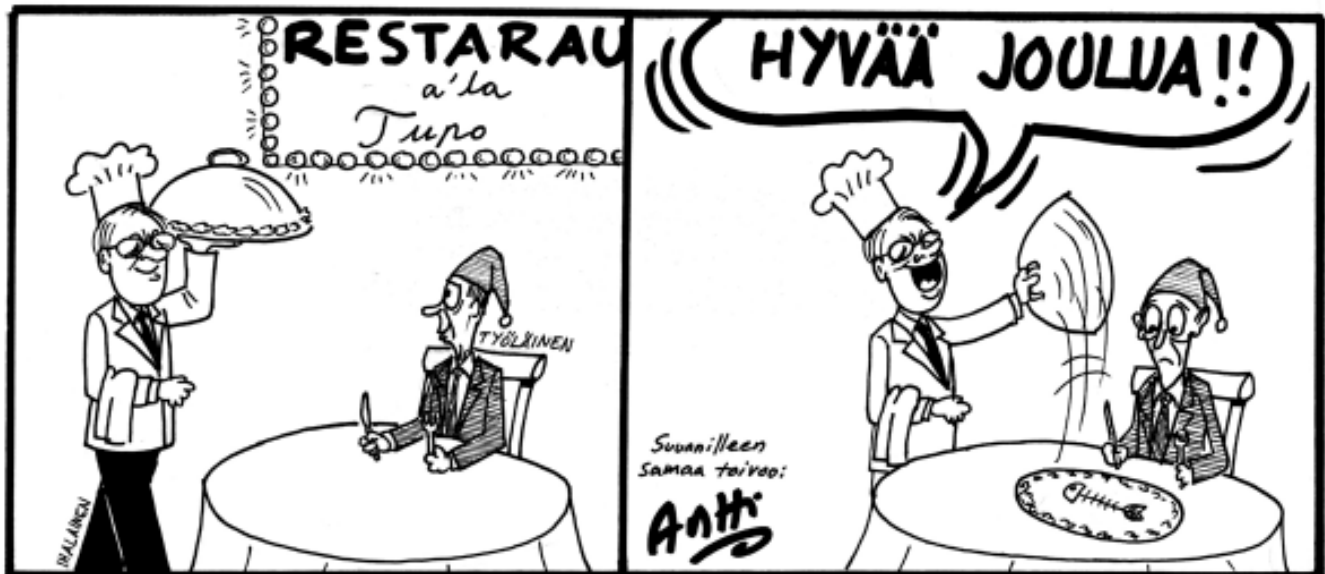
Kansan äänen taustavoimilla ei ole omaa puoluetta, joiden taakse voi ryhmittäytyä esim. vaaleissa. Siksi kunnallisvaalien alla päädyimmekin ratkaisuun luoda eri kunnissa sellaisia liittoja, jotka parhaiten palvelevat kuntalaisten etuja. Katsoimme, että tämä palvelee pitkässä juoksussa demokraattisen liittoyhteistyön kehittämistä. Helsingissä muodostettiin Vaihtoehtoväki rp:n mandaatilla "Asukkaiden Helsinki".

lista, jonka SKP:n kanssa solmima vaali liitto turvasi Helsingin valtuustoon edustajan. Haapajärvellä valtuustoon valittiin Vasemmistoliiton listoilla Antti Siika-ho.

Antti kertoo kokemuksistaan seuraavaa: "Minua on arvosteltu asettumisesta Vasemmistoliiton listoille. Nämä arvostelijat eivät tiedä mitä puhuvat. Katson, että esiintymiseni Vasemmistoliiton listoilla on paikallinen taktinen liitto. Tämä on meillä sovelia in liittolaispolitiikan muoto, koska meillä kukaan ei kannata Vasemmistoliiton virallista siimesläistä politiikkaa, vaan käytäntöme lähtee SKDL:n perinteistä. Meillä 35:stä valtuutetusta Kepu:lla yksinään on 22 valtuutettua. Vastavoimana kepulaiselle poliitikalle on yritettävä yhteistyötä jopa demareiden kanssa. Uudella valtuustolla tulee olemaan vaikeita tehtäviä, joita vanha valtuusto testamenttaa viimeisimpänä tekonaan uudelle valtuustolle. Vaikeimpia ovat kepulainen talouden tasapainottamisohjelma velkojen pienentämiseksi ja ajatus palveluiden yksityistämistä. Me puolestamme pyrimme yhdessä seutukunta-yhteistyötä, tukemaan paikallista yrittäjyyttä ja vastustamaan kunnallisten palvelujen yksityistämistä".

Nämä kokemukset ovat osoitus siitä, että liittoutumalla yhteisten tavoitteiden taakse voidaan turvata myös todellisille muutosvoimille näkyvää edustusta päätöksentekoon. Satunnaiset liitot eivät kuitenkaan riitä pääoman selkärangan murtamiseen, vaan yhteisten tavoitteiden perustalle tulee luoda valtakunnallinen organisaatio, jonka ensisijainen tavoite on palauttaa demokratia ja hyvinvointiyhteiskunta.

HM/Kä

Epäsolidaarinen tupo

Tuloratkaisuja on markkinoitu tasa-arvoerillä. Nyt siihen on sisällytetty uusi ERIARVOERÄ, jolla lisätään eriarvoisuutta. Varallisuusveron poistaminen sanottiin tulopoliittisen ratkaisun ehdoksi. Varallisuusveron poistamisesta saivat 40 000 varallisuusveron maksajaa 125 milj. euroa, joka vastaa 260 euroa kuukaudessa eriarvoerää. Se on yksistään enemmän kuin tavallisen palkansaajan saamat korotukset ja verokevennykset 2,5 vuoden ajalta yhteensä.

Yksistään tällä rahasummalla olisi voitu järjestää työllisyystuilla työtä 12 500 pitkäaikaistyöttömälle pysyvästi. Yhtiöverokevennykset olivat 550 miljoonaa euroa. Se ja varallisuusveron poistaminen vastaavat 675 milj. euroa. Tällä rahalla voitaisiin järjestää pysyvä työ kaikille 70 000 vuoden työttömänä olleelle pitkäaikaistyöttömälle.

Perustuslaissa oli aiemmin hallitusmuodon 6 pykälää, joka velvoitti valtiovallan järjestämään tarvittaessa työtä. Vuoden 1988 työllisyyslainkin saatiin vihdoin pykälä, että kaikille vuoden työttömänä olleille järjestetään työtä. Työllisyyslain pykälä sitten poistettiin ja hallitusmuodosta poistettiin työn oikeutta tarkoitava kuuden pykälä vuonna 2000. Valtiovallan velvoite voitaisiin palauttaa ja rahoitus järjestää perumalla varallisuusveron poistaminen ja yhtiöverokevennyks.

Varallisuusvero on ollut luonnollinen tapa vähentää kansalaisten eriarvoisuutta. Erityisen tärkeäksi varallisuusveron poistamisen tekee, että se tapahtuu aikana, jolloin varallisuuserot Suomessa ja maail-

Tupo-neuvotteluissa työnantajat vastusti viimeiseen saakka matala- ja naispakkiaeriä. Sen sijaan työnantaja haluaa lisää matalalakkaisia osa-aikatyöntekijöitä.

malla ovat voimakkaassa kasvussa. Meillä hehketään toisen maailmansodan aikaisesta kansakunnan yhtenäisyydestä, talvisodan hengestä ja kansakunnan sisäisestä solidaarisuudesta. Tämän päivän räikeää todellisuutta on, että kun pitäisi järjestää työttömille työtä, siihen ei osoiteta riittävästi varoja, mutta varoja riittää varallisuusveron poistamiseen ja vieläpä tuloratkaisun osana.

Tupo markkinoinnissa käytetyt korotusprosentit saadaan laskemalla prosentit pidemmältä ajalta kuin vuodelta. Sosiaaliset tupon palkan korotusprosentit ovat vuositasolle muutettuna 1,9 % vuonna 2005 ja 1,6 % vuonna 2006. Tällaiset korotukset eivät riitä kattamaan hintojen ja maksujen nousua. Se merkitsee miinuslinjaa tai enintään nolllinjaa reaaliensioissa. Reaaliensioihin tulee nousua vain aloilla, jotka irtautuvat

tuposta tai sopimuskauden aikana onnistuvat saamaan tuporaamit ylittäviä palkkaliukimia.

Työn tuottavuus nousee samaan aikaan. Se kasvattaa kansatuloakkua. Tämä osa kansantulon kasvusta jää yhtiöille ja pääomatuloihin eli niin sanottu funktionaalinen tulonjakoon muuttunut pääomatulojen eduksi työtulojen tappioksi. Näin jatkuu se tilanne, johon juutuittiin lamavuosina. Silloin palkkojen kansantuoteosuus laski 5 % alle aiempien vuosikymmenten tason. Tällä tasolla osuus on sittemmin korkeasuhdannevuosinakin pidetty. Se on seurausta reaaliensioiden työn tuottavuutta hitaammasta kasvusta. Työn tuottavuuden noususta suuri osa on saatu aikaan työntekijöitä vähentämällä. Palkansaajatyoipaikoja meillä on 150 000 – 200 000 liian vähän verrattuna lamaa edeltäneeseen aikaan.

Työpaikkojen vähentämisestä aiheutuneesta voittojen kasvusta iso osa on investoitu ulkomaille eikä työpaikoiksi Suomeen. Suomeen rekisteröidyillä yrityksillä on työpaikkoja enemmän kuin koskaan, mutta ulkomailta ja Suomessa vähemmän kuin ennen lamaa. Säästölinjaa palkkoissa on perusteltu työllisyydellä, mutta siinä se ei näy. Päinvastoin viimeisen kolmen vuoden aikana teollisuus on vähentänyt työpaikkoja 55 000.

Palkkappusia paikataan verokevennyksillä. Niiden suuruudeksi on mainostettu 1,7 miljardia euroa. Vuonna 2005 kevennyks on 350 milj. euroa, mutta 53-vuotta täyttäneiden sosiaaliturvamaksut nousevat saman verran. Vuoden 2006 800 miljoonasta puolet katoaa sairausvakuutusmaksun korotukseen. Vuonna 2007 kevennykseksi sanotaan 550 milj. euroa. Sairausvakuutusmaksun korotukset poislukien kevennykseksi jää 1,7 miljardia yhteensä 550 – 950 milj. euroa riippuen siitä, hupeneeko osa sairausvakuutusmaksun korotukseen myös vuonna 2007. Suuri osa tärkä tarvitaan verotuksen inflaatiotarkistukseen, koska progressiivisuuden verotus muuten kiristyytään ansioita korotettaessa. Siksi tavalliselle palkansaajalle verokevennyksestä käteen jäävää summaa on suurenneltu ja 53 vuotta täyttäneiden verotus tosiasiaa kiristyy. Kunnallisverotuksen ansiotulovähennyistä korotetaan 3550 eurosta 3850 euron. Ilman sitä pienituloisemmat palkansaajat eivät saisi kevennyksestä juuri mitään, mutta tällakin tavoin hyöty jää esimerkiksi 25 %-n valtion verolla 75 euron vuodessa, mikä vastaa 6 euroa 25 senttiä kuukaudessa eli 3,7 senttiä tunnille. Vuonna 2007 valtion veroasteikkoa luvataan virtaviivaistaa

neljään luokkaan nykyisen viiden sijasta. Se tarkoittanee suurituloisten rajaveron alentamista, vaikka asiaa ei olekaan täsmennetty julkisuudessa.

Laadullisiin asioihin sisältyy, että työttömäksi joutuva saa käyttäen irtisanomisaikana työsuhteen kestosta riippuen 5-20 päivää työn hakuun. Työttömyyden alettua työnhakuun ja koulutukseen osallistuvaa saa korotettua työttömyysturvaa 20-185 päivää. Korotettu tuki on vajaan viidenneksen suurempi kuin tavallinen ansiosidonnainen työttömyysturva. Saman aikaan on suunnitelmia työttömyysturvan keston katkaisemisesta perusteluna työn haun aktivointi. Nämä kaksi asiaa on pitkään esitetty saman paketin osina. Siksi korotus viittaa siihen, että paineet katkaisuun toisaalla ovat taustalla.

Tuloratkaisua on kritisoitu työpaikoilla korosten pienuudesta eikä sen ole nähty tuovan ratkaisua työllisyyteen. Siinä on koettu olevan liikaa periksi antamista tavalla, joka heikentää työntekijöiden asemaa. On koettu, että se ei käännä huonoa kehitystä. Mm. rakennusliitossa on arvosteltu, että siinä annettiin periksi vääranlaiselle ulkoistamiselle, jota rakennusalalla on kutsuttu ämpäriurakoimiksi. Prosenttilinja on epäsolidaarinen ja nostaa palkkoja sitä enemmän, mitä suuremman ovat tulot. Se tarkoittaa periksi antamista mm. SAK:n vaalimasta solidaarisesta palkkalinjasta eikä 0,3 %:n pieni tasavarvo toiselle sopimusjaksolle tätä korjaa. Selvä johtopäätös on, että ammattiyhdistysliikkeen tulee saada alennustilasta uuteen nousuun edellytyksenä suunnan muutokseksi.

Pekka Tiainen

Maailman kummallisista olento

Jokaisen, sinun ja minun, kokemukset ovat pelkäämistä henkilökohtaisia. Ne ovat ensisijaisia. Toisten

kokemuksia pidetään vieraina. Tässä on meidän ihmispolojen suurin heikkous. Meitä hallitsee omat pienet kokemuksemme. Siitä syntyy luulo, joka ei ole tiedon väärää. Turkkilainen N. Hikmet sanoo ihmisen olevan maailman kummallisista olento, joka osterin kaltaisena sulkee vain kuorensa ja kuvittelee olevansa turvassa!

Sotien jälkeen duunarit pitivät viisitoista vuotta hyvin puolensa. 1958 eduskuntaan syntyi työväen enemmistö. Siitä säikähäivät suurpääoma ja oikeistolaiset demarijohtajat. Työväenliikkeeseen tuotiin ulkoa ritoja, joita CIA rahoitti. Rahaa rahoitettiin maahan kassikaupalla niin huolettomasti, että lepuimmat joutuivat tullissa kiikkiin. Se ei tahtia haitannut. Ensimmäinen sos.dempuolu, SAK ja TUL hajotettiin. Lopulta oikeistodemarit saivat määräysvallan, joka niillä on tänäkin päivänä.

Myös kansandemokraattisen liikkeen kimppeun käyntiin. Se oli hankalampaa, mutta 90-luvun alkuun mennessä kd-liike oli isketty maan rakoon.

50-luvulta kotoisin olevat suuret poliittiset muutokset vievät meitä kohti hornan tuuttia. Vanha turvallisuus on kaukana ja yhä kauemmas se on kaikkoamassa. Turvatuntuuta aiheuttaa kaksi muuta suurempaa asiaa. Ensimmäinen maan talous, joka on kuralla, eikä parannusta ole näköpiirissä. Toiseksi sotahulluus, joka on vallannut Suomen herrat.

Valtajulkisuus ja sitä ruokkivat kaiken maailman tutkimuslaitokset ja poliittiset päätelmäpäivät selittävät, että työttömyys on vain kahdeksan prosentin luokkaa ja keskipalkkatkin ovat Veronmaksajien keskusliiton ja Hesarin uutisen (2.12.04) mukaan peräti 2 350 euroa kuukaudessa.

Työttömyydestä tiedetään, että edelleenkin ihmisiltä puuttuu noin 1000 miljoonaa työtuntia, josta johtuen palkat ovat aivan toista luokkaa kuin väitetään. Nyt tiedetään, kun vuoden 2003 verotilastot ovat valmistuneet, että kuukauden keskipalkka oli 1 741 euroa. Siinä on nimellistä kasvua 2,4 ja reaalisti 1,9 prosenttia. Tässä on herroilla hurraamista, sillä korkeimman veroluokan, jossa on 18 prosenttia palkansaajista, keskipalkka kasvoi 27,3 prosenttia! Entä muilla? Onko heillä hurraamista?

Eipä taida olla, sillä 1 600 076 henkeä, 59,6 prosenttia palkansaajista sai kuukaudessa keskimäärin 962 euroa. Se on 15 euroa ja reaalisti 2,1 prosenttia vähemmän kuin edellisvuonna. 600 363 palkansaajaa, 22,4 prosenttia kaikista sai 2 238 euroa, joka on reaalisesti 0,6 prosenttia vähemmän kuin edellisessä vuonna. Tässä on jo yli 2,2 miljoonaa palkansaajaa (82 %), eikä heidän keskipalkkansa ole lähelläkään Hesarin mainostamaa keskipalkkaa.

Kun katsotaan miten kaikki tulot – siis palkat, sosiaaliset tulonsiirrot, pääoma- ja osinkotulot – kehittyivät, niin kaikkien alle 25 000 euroa ansainneiden, 72,0 % kaikista tuloansainta, nimellistulot vähäniivat ja elintaso laski todella merkittävästi. Väestön taloudellinen turvattuomuus lisääntyi ja lisääntyy...

Kapitalismille on ominaista, että kun ihmisten yhteiskunnallinen turvattuomuus lisääntyy, myös sota-hulluus lisääntyy. Se tapahtuu pikkujulkia, salaa. Aivan merkittävien voimakkaana se on näkynyt tänä vuonna. Sotahulluutta ovat jo pitkään ja ylen aikaa levittäneet kaikki tuutit.

Nopean toiminnan joukkojen perustamisella on elvytetty vanhaa hakkapeliittihenkeä. Ihan kuin ennen

vanhaa Suomen leijonaa valmistetaan peräti kahtena nopeana joukkona taistelemaan ulkomailta kimpassa sekä ruotsalais-norjalaisten että saksalaisten kanssa. Se vaatii, että suomi-poiikien kotiintuloa varten tarvitaan – kuten puolustusministeri ryhdykkäästi totesi – sinkkiarkkuja.

Uusi sotaisa hulluus vaatii, että vanhojen sotahullujen ja sotarikollisten kunnia palautetaan. Sotilaspojat, Lotta-Svärd ja suojelekunnat, jotka jatkosodan päätteeksi lakkautettiin fasistisina, ovat jo saaneet armon.

Kaiken kukkuraksi kahdesta sotaratsasta tehtiin suurimmat suomalaiset. Näiden Hitlerin fasistisen Suur-Saksan tukijoiden haaveina oli luoda sen kumppaneina Suur-Suomi. Näiden "suuren suomalaisten" käsiä tahrii sadan tuhannen suomalaismiehen tarpeettomasti kuivui vuodatettu veri. Heidän uhriensa oli turha.

Suur-Suomen luomisessa tie nousi pystyyn Äänisjärvellä. Siellä Karjalan sydänmailla naapuri, se savijalkainen jättiläinen, joksi Neuvostoliitto sanottiin, ilmoitti, että jo riittää! Niinpä suomipoika tuli juoksujalkaa takaisin entisten rajojensa taakse. Suur-Suomi haaveiden kyllästämä jatkosota oli vain kallis rosvoretki, joka päättyi nolosti – aseet oli pakko kääntää ystäviä, aseveli Hitlerin joukkoja vastaan!

Kai Konturi

Bussilakko päättyi työntekijöiden voittoon

Bussikuljettajia lakkovahteina Hakunilan bussitalleilla. Etualalla toinen vasemmalta Concorde Hakunilan varapääluottamusmies Jouni Nurmela.

Pääkaupunkiseudulta alkanut lähes kaksiviikkoinen bussilakko päättyi työntekijöiden voittoon. Lakko alkoi tiistaina 9. marraskuuta, jolloin n. 1300 Connexin ja Concordian bussikuskiä meni väkälakoon. Lakko päättyi sunnuntaina 21.11., kun Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT:n hallitus hyväksyi yksimielisesti työnantajan neuvottelutarjouksen, jossa luvattiin olla lisäämättä osa-aikaisten määrää ja tarjota kaikille vakituksissa työsuhteissa olevalle osa-aikaiselle kokoaikaista työtä ensi vuoden alkuun mennessä. Maanantaina 22.11. bussit jo kulkivat lähes normaaliin tapaan.

Monet keskeiset tiedotusvälineet yrittivät vähätellä lakon syytä ja syyllistää lakkolaisia laittomasta lakkolusta. Kuitenkin lakossa oli kysymyksessä erittäin suuret ja periaatteelliset asiat. Vasta perustettu Elinkeinoelämän Keskusliitto EK on vaatinut Tupo-sopimuksiin paikallista sopimista, työntekijöiden lakko-oikeuden rajoittamista ja palkkakustannusten nousun pitämistä lähes nollassa. Käytännössä tämä kaikki merkitsee osa-aikatyön ja päätöksiden lisäämistä ja palkankorotuksista luopumista. EK:n apulaisjohtaja Eeva-Maija Inkeroinen on viime aikoina pantu toimimaan EK:n äänitorvena. Hän onkin ehtinyt päästää suustaan hämmästyttävän määrän sammakoita aivan muutaman kuukauden kuluessa. Hän on vaatinut osa-aikatyön lisäämistä, kaikenlaisten viikonloppu-lisien lakkauttamista, lakkosakkojen radikaalia korottamista. Näillä puheillaan työnantajakärjessä otetut siis valmistautuneet jyräämään koko ammattiyhdistysliikkeen lopullisesti maanrakoon.

Tämä ay-kielteinen työnantajien linja kohdistui myös AKT:n bussikuljettajiin. Työnantajapuoli rikkoi pääkaupunkiseudulla Connex ja Concordia yhtiöissä alan työehtosopimusta alkaessaan palkata alalle melkein yksinomaan osa-aikaisia kuljettajia, vaikka kuljettajilla on työehtosopimuksessa kirjattu takuupalkkajärjestelmä, 80 tunnin palkka kahdelta viikolta. Tämän työtuntimäärän puitteissa työnantaja voi

teettää töitä, mutta jos tunnit eivät jostain syystä ole tulleet täyteen, niin palkka kuitenkin pysyi samana. AKT katsoi tässä tilanteessa, että työnantaja aikoi tuoda osa-aikaiset työsuhteet koko maahan käyttämällä tässä mielessä koekenttäänään pääkaupunkiseudulla liikennöiviä ulkomaisissa omistuksessa olevia bussiyhtiöitä.

Kun AKT yritti päästä neuvottelemaan asiasta, oli työnantajan vastaus ylimielisen tyyliä; ei kuulemma ollut mitään neuvoteltavaa. Connexin ja Concordian kuljettajilla ei ollut muuta keinoa puolustaa oikeuksiaan kuin lakko. Lakko ilmeisesti yllätti myös keskusliitto SAK:n. Eihän SAK:n demarijohto ole vuosiin puolustanut toisissaan työntekijöiden etuja kuin vain kosmeettisin palkan- korotuksin ja tupo-teatterin puitteissa. Metalliliiton puheenjohtaja Erkki Vuoremaa vaati kuskeja lopettamaan lakon. Entinen AKT:n puheenjohtaja Risto Kuisma, joka aikanaan osasi myös käyttää liiton voimaa työntekijöiden etujen puolustamiseen, on nyttemmin alkanut myötäillä työnantajia. Hänkin tuomitsi lakon laittomana. Kuisma on siis kääntänyt takkinsa jo aikoja siten. Silloin kun hän ryyppäsi ja oli ylipainoinen, silloin hän puhui asiaa, mutta nyt raivorahtiina ruipeleena puhuu jotain aivan muuta. Myös STTK:n puheenjohtaja Mikko Mäenpää vaati lakkolaisia palamaan heti töihin.

Lakon aikana bussikuskit eivät voineet laiskotella. Lakko on kovaa työtä, kun lakkovahdit joutuvat seisoskelemaan pitkiä päiviä työpaikojeensa porteilla. Vantaan Hakunilassa kävimme tarkastamassa tilanteen. Toistakymmentä lakkovahitia tarkkaili muutamia ohimeneviä rikkureiden ohjaamia autoja. Concorde Hakunilan varapääluottamusmies Jouni Nurmela mukaan rikkureita oli parisenkymmentä, kun autoja kaikkineen varikolla on yli sata. Rikkureille ei tehdä mitään, mutta heidät tunnustetaan ja lakon jälkeen suhtautuminen heihin tulee olemaan viileä.

Lakko todisti, ettei myöskään SDP hallinnut tilannetta. Aikaisemmin SDP:n viesti on helposti kulkenut demarijohtoisiin ammattiliittoihin. Nyt oikeistodemarien hallitsemassa

SDP:ssä näyttää vaikuttavan myös vahva työväen edusta todella välittävä vasemmistosiipi.

Se, että AKT lähti lakkoon, on suuri voitto koko ay-liikkeelle. Työnantajat todennäköisesti näkevät lakosta tähtiä vielä pitkään. AKT puuttui lakolla - ja moneen kertaan tuomitusta lakkosakoista huolimatta aivan olennaisiin epäkohtiin ja oikeistolaisen politiikan seurauksiin, jotka vaikuttavat koko yhteiskunnassa, ei vain heidän omalla työsarallaan. Osa-aikatyo ja päätkyö ja niiden riittämättömyys turvata työntekijöille riittävä toimeentulo on yksi kipeimpiä ongelmia yhteiskunnassa. Näiden korjaamiseksi on joissakin lehtien mielipidekirjoituksissa vaadittu jopa yleislakkoa. AKT suurena ja vahvana liittona melkein pystyi järjestämään pienimuotoisen yleislakon uhan.

Kun työnantajat kieltäytyivät neuvotteluista AKT alkoi laajentaa lakkoaan. 12.11. lakko laajeni käsittämään Oulun, Jyväskylän, Porin, Lahden ja Kuopion paikallisiikenneitä. 17.11. Helsingin satamat menivät tukilakoon, samoin teollisuuden kemikaaleja kuljettava ADR-Haapää. Kun työnantaja edelleenkin oli sitkeästi neuvotteluhaluton, lakkoa oltiin laajentamassa VR:n lähiliikenteeseen, osaan lentokenttien huoltokuljetuksista ja jätehuoltoon. Jos tämä lakon laajenus olisi maanantaina 22.11. toteutunut, koko maa olisi mennyt sen verran sekaisin, että sen vaikutukset olisivat jo alkaneet muistuttaa yleislakkoa.

Lauantaina 20.11. työnantaja kuitenkin tuli ulos kuorestaan ja lupasi neuvottelujia. Osa-aikais-taminen luvattiin lopettaa ja asioiden toteuttaminen ja seuranta päätettiin viedä yhteiseen työntekijä- ja työnantaja puolen työryhmään.

AKT:n lakko oli pitkiin aikoihin merkittävin tapahtuma ay-liikkeessä. Se todisti, että ay-liikkeessä on edelleenkin voimaa, jota myös työnantaja puolen ja kaikenlaisten kvar-talitalouden kermankuorijoiden on kunnioitettava ja otettava huomioon. AKT on puheenjohtajansa Timo Rädyn johdolla käynyt hatunoston arvoisen taistelun työntekijöiden etuja puolustaa.

Näpit irti lakko-oikeudesta

Lainsäädännön mukaan kaikki lakot, jotka tapahtuvat työehtosopimuksen voimassa ollessa ja liittyvät työehtosopimukseen, ovat laittomia. Työrauhavelvoitteen katsotaan olevan sitova työntekijöiden kannalta. Työnantaja työehtosopimus sensijaan tuntuu velvoittavan väljemmin. Työnantaja voi helposti tuoda "pelikentälle" asioita, joita ei ole työehtosopimuksessa tiukasti kirjattu. Useimmiten nämä liittyvät työvoiman käyttöön.

Päättynyt AKT:n lakon keskeinen piirre oli sen tuomitseminen laittomana. AKT tuomittiin Työtuomioistuimessa peräti neljään kertaan ja lakkoon ja tukilakoihin osallistuneille liitoille määrättiin sakkoihin eräiden lehtitietojen mukaan yhteensä 180.000 euroa. Tästä EK saikin oivallisen aiheen esitellä tavoitteitaan tupo-pöytäan vietäväksi. Lakkosakot ovat työnantajien mielestä yksi tuponeuvottelujen keskeisiä aiheita. Nyt lakkosakot eivät heidän mielestään vastaa ollenkaan lakosta työnantajille aiheutuneita taloudellisia menetyksiä. Autoliiton Työnantajaliiton ALT:n toimitusjohtaja Hannu Parvela vaati jopa lakkosakkojen kymmenkertaistamista. Kun nyt lakkosakko on suurimmillaan 25.000 euroa, lukuun pitäisi Parvelan mukaan pistää yksi nolla lisää.

Kysymys lakon laittomuudesta ja lakkosakoista on kuitenkin pelkkää luokkakoetta. Yhteiskunnassa valtaa pitävä luokka määrittelee itse, mikä on laillista tai laitonta. Tässä puuhassaan hallitseva poliittinen eliitti tulee säätäneeksi suuren määrän lakeja, jotka köyhdyttävät työläisiä, eläkeläisiä ym. köyhää kansaa, mutta rikastuttavat jo ennestään rikasta kapitalistiluokkaa. Kysymys laista ja laillisuudesta kääritään sitten vielä jonkinlaiseen jumalallisuuden kapuun; saihan jo Mooses aikanaan kymmenen käskyään "suoraan jumalalta". Eikö siis lakkojen laittomuus olekin yhtä lailla jumalan tuomitsemää, vaikkei sitä ole Mooseksen tauluun kirjattukaan, he kyselevät.

Karl Marx törmäsi 1842 toimiessaan lehtimiehenä Rheinische Zeitungissa tähän samaan ilmiöön. Aikaisemmin Saksan talonpojilla oli luontaisena oikeutena polttopuiden keräily metsästä. Sitteen maanomistajat tekivät siitä varkauden ja laativat lain puuvarkauksien estämiseksi. Marx huomasi myös, kuinka valtiovalta kohteli kaltoin Moselin viininviljelijöitä. Tuolloin suomut putosivat Marxin silmiltä. Hän havaitsi, että lait laadittiin vain hallitsevan luokan omia etuja pönkittämään eikä niillä ollut mitään jumalallista perustaa, vaikka esim. vielä Hegel piti lakeja "maailmanhengen" kehityksen korkeimpana ilmauksena.

Työtuomioistuin, joka lakkojen oikeutusta tuomitsee, on sekin valtaa pitävän omistavan luokan luomus. Työtuomioistuin voi helposti tuomita laittomiksi kaikki lakot, jotka tapahtuvat työehtosopimuksen voimassa ollessa riippumatta asiasta, joka lakkoon on johtanut. AKT:n lakossaan asiana oli työnantajan kieltäytyminen neuvottelusta tilanteesta, jossa työnantaja sopimuksen vastaisesti oli lisäämässä osa-aikatyön käyttöä.

Työtuomioistuimen puheenjohtajat ja ns. puolueettomat jäsenet nimittää Tasavallan presidentti oikeusministeriön esityksestä. Yleensä työtuomioistuin kokoontuu kuuden henkilön kokoonpanossa, jossa on puolueeton puheenjohtaja, yksi puolueeton jäsen sekä kaksi työnantajakärjestyksen ja kaksi työntekijäkärjestyksen edustajaa. Asia kääntyy työtuomioistuimessa melkein järjestään työnantajien voitoksi ja työntekijöiden tappioksi. Näin siis toteutuu tuo jumalallinen laki työtuomioistuimessa. Työnantajille ei tule juuri koskaan mitään sakkoihin, jos he osavat vaikkapa irtisanoa väkeään "oikeassa" järjestyksessä ja oikealla tavalla YT-lakia noudattaen.

Työehtosopimuksissa ei ole mainittu läheskään kaikkia asioita, mihin ammattiliitot toiminnassaan törmäisivät. Silloin tulee helposti tilanne, että kiista nousee juuri sellaisesta asiasta, mistä sopimuksessa ei ole selvää mainintaa. Työntekijäkärjestö voi tietysti pyytää tällöin työnantajalta keskustelua asiasta, mutta mitä tehdään, jos työnantajan kanta on, että "ei ole mitään keskusteltavaa". Jos tällöin työntekijät menevät lakkoon, oli syy sitten vaikka kuinka oikeutettu, niin lakko tuomitaan laittomaksi, jos ei muusta syystä niin työrauhavelvoitteen rikkomisesta.

Jos työnantajat kärsivät lakoista taloudellisia tappioita, niin perusteettomista irtisanomisista ja osa-aikaisista työsuhteista tulee vieläkin suurempia tappioita työntekijöille, samaan aikaan kun omistajat kääriivät voitot itselleen. Mutta kun työtuomioistuimessa on käyty, havaitaan, että lakkohan se laitton oli, mutta irtisanomiset eivät olleet. Työntekijäkärjestykset maksavat, mutta työnantajat eivät.

Suomea liitetään osaksi EU:n sotilasliittoa

Kyseessä on erittäin merkittävä sotilaspoliittinen päätös, josta ei käyty minkäänlaista parlamentaarista keskustelua tai äänestystä. Jos tilannetta vertaa I ja II:n maailmansodan aikaisiin sotilaspoliittisiin liittoihin, joita Suomi teki Saksan kanssa, paljastuu se häikäilemätön vallankäyttö, jota maamme yksityistä pääomaa edustava valtaeliitti käyttää saavuttaakseen tavoitteensa.

Suomi on tehnyt erittäin merkittävän sotilaspoliittisen periaatepäätöksen päättäessään perustaa n. 270–350 sotilaa palkka-armeijaoston sidottavaksi EU:n taistelujoukkoihin, laajaan sotilaalliseen liittoumaan, jonka toimintakenttä on ulkomailla.

Toimintavalmiudessa suomalaisten yksiköiden on arvioitu olevan vuodesta 2007. Norja on sikäli kiinnostava osapuoli tässä liittoumassa, koska se ei ole edes EU:n jäsen, mutta kuuluu NATO:oon. Tilanne on siis vähän samanlainen kun jatkosodassa, kun Suomi katsoi olevansa liittoutumaton, mutta sillä oli omasta mielestään merkittävä sotilasyksikkö liitettävä vieraan valtion sotilasorganisaatioon.

On mielenkiintoista, ettei näköjään suomalaisten (EU:n osavaltiona) joukkojen liittäminen uuteen monikansalliseen sotilasorganisaatioon vaatinut minkäänlaisia lakimuutoksia tai edes keskustelua poliittisessa rakenteessamme, mutta näiden joukkojen toiminta ulkomailla vaatii lakimuutoksia rauhanturvallais-

Brysselissä maanantaina 22.11.2004 EU-maat sopivat 13 taistelujoukon perustamisesta. Määrä on selvästi suurempi kuin aiemmin kaavailtu 7-9. Kussakin joukossa on noin 1500 sotilasta. Puolustusministeri Seppo Kääriäinen vahvisti Suomen osallistumisen kahteen taistelujoukkoon. Toisen joukon muodostavat Saksa, Hollanti ja Suomi, toisen Ruotsi, Norja ja Suomi.

Kansa totutetaan armeijan läsnäoloon katukuvassa. Puheet veteraanien kunnian palauttamisesta lienevät synonyymi politiikan oikeistolaistumiselle.

samme. Ennen kuin sotilasyksikömmet voivat osallistua ulkomailla tapahtuvaan sotilasoperaatioon, eduskuntamme tulee kumota laki, joka velvoittaa YK:n tai Etykin mandaatin operaatiolle. Muutoin Suomi jäisi automaattisesti ulos EU-liittolaistensa kelkasta. Lisäksi toimintavaltuuksia tullaan muuttamaan siten, että rauhanturvaamiseen soveltuvia toimintamenettelyjä laajennetaan soveltumaan rauhanpakkotamisen nimellä kulkevaan sotoaimovaltuuteen.

Ylellä on yksi este joukkojemme lähettämiseksi maailman sotakentille, nimittäin jos lähtövalmiuden tulee olla vaadittu 5-15

päivää sekä lähtöä ei saa olla estämässä kansallinen parlamentaarinen demokratia on kumottava laki, joka sanoo että ainoastaan eduskunnalla on oikeus päättää joukkojen lähettamisestä. Tällöin kyseiset joukot eivät ole kansallisen päätäntävällään alaisia, vaan päätös yksiköiden käytöstä kuuluu EU:lle. Ennen kuin kyseiset lakimuutokset on toteutettu, ei sotilasyksikömmet voisi edes olla lähtövalmiudessa tai päivystyksessä.

Olivatpa kyseiset sotilasliitot kuinka tuhoisia Suomen kansalliselle turvallisuudelle, ei se näytä haittaavan yksityistä monopoli-

lipääomaa ajamasta Suomea turvallisuusriskeihin. Yhtä lailla kansainvälistynyt kvartaalitalous (pörssiatalous) on todella tuhoisaa kansalliselle taloudelle.

Vaikka yhteiskunnan (jota kansallisvaltion väestö edustaa) merkitys yksityiselle pääomalle onkin pelkkä markkina-arvo, on valtiolla tiettyjä koneistoja, joista on etua ja jopa hyötyä yksityiselle monopolikapitaalille. Yksi tällainen instituutio on armeija. Mutta koska Suomessa on kansalliseen turvallisuuteen sidottu varusmiesarmeija, ei se sovellu kansainvälistyneelle yksityiselle pääomalle. Tästä syystä on kaikilla imperialisteilla ollut ja tulee aina olemaan palkka-armeija. Se, millä nimellä milloinkin näitä sotajoukkoja on nimitetty, on yhden-teenkään, funktio on ollut aina sama, taloudellisten intressien valvominen. Imperialistilla maillo on yleensä ollut asevoimat, jotka on jaettu karkeasti imperialistiseen armeijaan (vakinaiseen palkka-armeijaan (Imperial Army)) ja paikalliseen kansalliseen kaartiin (heikosti varustetut ja koulutetut vapaaehtoisjoukot (Territorial Army)). Tällaisten kansalliskaartiin, kuten maakuntajoukkojen, merkitys todellisuudessa turvallisuusvarana on vähintäänkin arveluttava.

Sodan ja sotateollisuuden merkityksestä yksityiselle pääomalle saa hyvän kuvan toimittaja-kirjailija J. F. Stonen kirjata "Hidden history of the Korean

war", jossa hän toteaa: "Vaikka asevarustelu ja siihen liittyvä inflaatio rauhoittavatkin Amerikan liittolaisia, Amerikan johtajat näyttävät silti yhä pelkäävän rauhan taloudelle aiheuttamia seuraamuksia. Tämä pelko määrää poliitikkojen ja liikemaailman johtajien toimenpiteet. Yhä vahvempi ja inflatorisempi piristysyrityksiksiin totuttu USA:n talous tärisi jo ajatuksesta, että sen kuolettava piristysaine riistettäisiin siltä. Jos milloin niin vuonna 1952 sota Korean niemimaalla oli se matalin aita, josta mentiin yli. Jos Korean tulisi rauha, uusia Koreoita luotaisiin Indokinaan ja Burmaan. Jos siellä ei sodittaisiin, niin sitten Koreassa olevat amerikkalaiset joukot saisivat aikaan jonkin uuden "välikohotuksen" ja sota sytyisi uudelleen.

Hallitsevana piirteenä Amerikan poliittisessa, taloudellisessa ja sotilaallisessa ajattelussa on rauhan pelko. Kenraali Van Fleet tiivistä asian lyhyesti ja ytimekkääseen yhteenvetoon puhuesaan vieraillevalla Filippiiniläiselle valtuuskunnalle vuoden 1952 tammikuussa: "Korea on siunaus. Joissain päin maailmaa pitäisi olla aina yksi Korea." Tässä mutkattomassa tunnustuksessa on avain Korean salaisen historian ymmärtämiseen." Toteaa J.F. Stone kirjansa lopussa.

Janne Rahikainen

Hyökkäys toiseen maahan on aina laitton

24.10.2004 vietettiin eri puolilla maailmaa Yhdistyneiden Kansakuntien päivää eli lyhyesti ilmaistuna YK:n päivää. Tuota päivää vietetään YK:n perustamispäivänä. Yhdistyneet Kansakunnat syntyivät toisen maailmansodan raunioille elimeksi, jonka tehtävänä on toimia kansojen välisenä foorumina, foorumina, jossa ratkotaan maapallon yhteisiä kysymyksiä. Yhtenä YK:n päätarkoituksista oli saada YK:n avulla estettyä sota ja konfliktien syntyminen heti alkuunsa. Maailma tarvitsi ja tarvitsee yhä edelleen valtioiden ja kansojen välisen kanssakäymisen järjestelmän jossa voidaan ratkoa yhteisiä asioita.

Viime aikoina on mielestäni liikunut ihmeellisiä tarinoita ja käsityksiä. Tarinoita joiden mukaan YK olisi elin, jossa voitaisiin päättää mahdollisista sotilaallisista hyökkäyksistä itsenäisten ja suvereenien valtioiden kimppuun. Mielestäni aika merkittävä ajatus. Ajatus on siksi merkittävä, että YK:n tehtävään on pyrkiä ratkaisemaan mahdolliset ongelmat neuvottelupöydässä rauhanomaisin keinoin. YK:n peruskirjan hengen mukaisesti sen tehtävä on nimenomaan toimia rauhaa ja kansainvälistä kanssakäymistä edistävänä järjestönä.

YK:n alainen rauhanturvajoukkojärjestelmä on oma luku sinänsä. YK:n alainen rauhanturvamistointi ei saa muodostua valloittajan sotilaalliseksi organisaatioksi.

Rauhanturvaajien käyttäminen YK:n jäsenvaltiossa tulee perustaa aina neuvotteluun sopimukseen. Sopimus rauhanturvaamistehtävistä tulee olla aina aikaansaatu valtion tai eri riitelevien osapuolten välillä. YK:n rauhanturvajoukkojen tuleminen kriisitilanteissa olevaan maahan tai kriisialueelle on tapahduttava asianomaisten pyynnöstä ja niiden tehtäviin ei saa kuulua valloitushenkistä toimintaa. Näin näen minä tuon kysymyksen.

Miten voisin sitten hyväksyä ajatuksen, että YK olisi elin, joka voisi tehdä päätöksen johonkin valtioon hyökkäämisestä. Täytyy sanoa, että aika omalaatuinen kuvio kansainväliselle järjestelmälle, jonka päätehtävänä on konfliktien torjuminen neuvottellen ja muiden keinoin avulla.

Viime päivinä meille on tuputettu ajatusta, että kansainvälisellä foorumilla määrättyllä tavalla tehty päätös toiseen maahan hyökkäämisestä tekisi sodasta laillisen. Miten sodasta voi tulla laillinen? Eikö sota ole aina laitton?

Leikitäänpä tuolla ajatuksella. Ajatellaanpa vaikka tilannetta, että YK:ssa olisi tehty päätös, että hyökkäys Irakiin on tehtävä. Hyökkäyksen perusteina olisivat olleet USA:n esittämät perustelut. Tuolloin olisi tuon uudemman käsityksen mukaan sota ollut laillinen, laillinen, vaikka sen pääasialliseksi tarkoitukseksi näyttää yhä selvemmin vahvistuvan USA:n tavoite saada Irakin öljy haltuun sekä entistä

vahvempi jalansija itselleen tuolla maailmankolkalla.

Aikoinaan työväenliikkeen ajatuksena oli, että vieraan vallan miehitystä vastaan käytävä sota on oikeutettua sotaa. Siis sota, jonka päämääränä on riistää ulosajaminen maasta ja maan itsenäisyyden sekä suverenisuuden palauttaminen.

Sitä merkittäväksi tulee esimerkiksi Matti Vanhasen hallituksen eduskunnalle antama turvallisuuspoliittinen selonteko, jossa höpistään EU:n voimankäytön sallimisesta ilman YK:n valtuutusta. Tuosta selonteon kohdasta ovat sitten ärhäkkäimmät vetäneet johtopäätöksen, että sota on laitton jos se on EU:ssa hyväksytty, mutta ei YK:ssa. Aikamoinen tulkinta. Minun mielestäni hyökkäys toisen maan kimppuun on aina laitton tehtiin se sitten EU:n tai jonkun muun päätöksellä.

Ehkä tuolla hallituksen selonteolla yritetään enemmänkin viestiä siitä, että maansa myynnellä ei ole yleensä puhevaltaa entisillä tiluksillaan.

Miten siihen kuvioon voisi sopia sellainen asia, että jokainen EU:ssa oleva maa hoitaisi ulkopoliittiset ja sota-asiansa itsenäisesti kansainvälisellä foorumilla, esimerkiksi YK:ssa? Ei mitenkään. Eiköhän tuossa Matti Vanhasen hallituksen eduskunnalle antamassa sotilaallisessa selonteossa ole enemmänkin kysymys siirtää maamme kansainvälisten asioiden hoito EU:n hoteisiin niin sotilaallisissa kuin muissakin kysymyksissä. Eli EU jäsenvaltioiden itsenäistä roolia YK:ssa ajetaan

alas. Tilalle tulee yhteisempi EU edustus.

Herra mersupanssari, kenraali Hägglund ehkä ilmaisi sotilashenkilönä hyvin selvänaisena tuon ajatuksen tässä jokin aika taaksepäin. Eikö se ollut juuri hän, joka antoi sen suuntaisen lausunnon julkisuuteen, että Nato-keskustelu maassamme on ollutkin pönkittänyt omaa valtaa. Mitäs sitten tehdään? Maassa, johon hyökättiin, on sotkettu kokonaisen yhteiskunnan rakenteet, tuhottu asuntoja, aiheutettu hätiä tavallisille ihmisille. Maassa riehuu sisällissota jonka yhtenä päämääränä on maahantunkeutujen karkottaminen maasta. Mikä kansainvälinen elin sitten korjaa nämä vahingot?

Entäpä jos tuo kohde saattaisikin olemaan esimerkiksi oma kotimaamme? Mitä me sanomme tuohon? Suomalaisella verkkaistuudella koittamie ja raotamme kaulusta lisää periaatteella, että antaa tulla lisää tavaraa vaan?

Meille selitetään, että eihän se ole mahdollista. No miten sitten oli se mahdollista, että USA hyökkäsi liittolaisineen Irakiin. Pääministeri Paavo Lipponen kävi vannonomaan uskollisuuttaan Yhdistyneen valtion presidentti Bushille. Ja koko ajan oli saatavilla maailmanlaajuisia tietoja, että Bushin väittämät, Irakilla olevat aseen ovat enemmän tai vähemmän mielikuvituksen tuotetta.

Timo Kangasmaa
SFT:n puheenjohtaja

Taistolaisuuden romahdus ennakoi työväenliikkeen vaikeuksia

Se, että liike sai näin voimakkaat mittasuhteet meillä Suomessa, perustuu siihen, että olimme lähellä Neuvostoliittoa. Meillä oli voimakas kommunistinen puolue ja käytösämme oli runsaasti suomen kielelle käännettyä marxilaista tieteellistä kirjallisuutta.

Aivan yhtä tärkeää, kuin on ymmärtää silloisen nuorisoliikkeen nousun syyt ja toiminnan saavutukset, on oltava selvillä myös tämän liikkeen hiipumiseen johtavista tekijöistä. Taistolaisen nuorisoliikkeen nopea hajoaminen ennakoiki koko työväenluokan luokkataistelun kärjen taantumista. Se nopeutti luokkakantaisen työväenliikkeen alasajoa, koska sen asema taistelevan työväenliikkeen piirissä oli niin merkittävä ja veti siksi sortuessaan ennenäikaisesti mukanaan osan muutakin väkeä.

Nuorisor "aisti" edessä olevat muutokset

Perimmäisenä syynä taistolaisen nuorisoliikkeen hajoannukselle voidaan esittää kansainvälisessä työväenluokan ja kapitalistiluokan välisessä luokkataistelussa 70-luvulla hiljalleen tapahtunut käänne kapitalismin eduksi. Se ilmeni siten, että sosialismin tukeutua työväenliike kyllä kykeni saavutuksiin sosialistisissa maissa ja kehitysmaissa. Se kykeni kehittämään työväenluokan sosiaalista ja taloudellista asemaa teollistuneissa kapitalistimaissa. Mutta sen voima ei riittänyt valtaamaan kapitalisteilta asemaa kapitalistien päälinnakeissa, teollistuneissa kapitalistimaissa.

Neuvostoliiton sosialistisen järjestelmän ei kyennyt realisimaan tuotantoon uutta tietojenkäsittelyyn perustuvaa tekniikkaa, kun taas kapitalististen teollisuusmaiden piirissä uuden tekniikan käyttöönotto kehitti tuotantovoimia tahdissa, joka oli verrattavissa koneellisen suurteollisuuden alkuaikoihin. Tämä aiheutti Neuvostoliiton kehityksessä ns. "pysähtyneisyyden ajan", joka heijastui kansainväliseen työväenliikkeeseen. Ennen kaikkea nuorisoliike aisti hyvin herkästi maailmassa tapahtuneen muutoksen.

"Pikkuporvarillinen mallittomuus"

Ydinosa taistolaisesta nuorisoliikkeestä oli omaksunut marxilaisen teorian. Pelkkä teorian tuntemus ei kuitenkaan yksinään ole se, joka pitää luokkakantaisen työväenliikkeen koossa. Aivan yhtä tärkeä tekijä on ihmisen sosiaalinen asema. Ainoastaan silloin on luokkataistelun mahdollista kohota poliittiselle ja ideologiselle tasolle, kun ihmisten sosiaalinen ja taloudellinen asema yhdistyy työväenliikkeen tieteellisen ideologian kanssa.

Nuorisoliike oli innostavaa ja aate tarjosi ihanteita. Määrättyä vaiheessa nämä riittivät pitämään liikkeen koossa. Mutta varsin suuri joukko oli odottanut sosialismin ja työväenliikkeen kehitykseltä nopeampia ja suurempia tuloksia. Kun sitten kävi niin, että Neuvostoliitossa koitti ns. pysähtyneisyyden aika ja sosialismin kehityksen rattaissain "kertyi hiekkää", alkoi monen usko sosialismin mahdollisuuksiin teoreettisesta pätevydestä huolimatta nopeasti horjua.

Kahdessa aikaisemmassa Kansan äänen numerossa (3-5/2004) käsitelimme artikkelissa "Taistolaisuus merkitsi työväenliikkeen etenemistä" luokkakantaisen nuorisoliikkeen nousua ja merkitystä Suomen yhteiskuntapolitiikassa. Voimme todeta, että silloisen nuorisoliikkeen nousu oli osa yleismaailmallista liikettä, mikä oli seurausta Neuvostoliiton ja kansainvälisen sosialismin tukeutuvan työväenliikkeen voiman kasvusta yhdistyneenä ennen kaikkea opiskelevan nuorisoin ja kulttuuriväen anti-imperialistiseen liikkeeseen, joka sai alkunsa voimakkaasta Vietnamsolidarisuusliikkeestä.

Taistolaisnuoret olivat aikanaan esimerkillistä joukkoa. Heidän ainoa ongelmansa oli, että eivät jaksaneet kestää loppuun saakka sitä painetta, jonka voimistuva työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen luokkataistelu toi mukanaan. Tässä kommunistinuria 1970-luvulta.

Tätä edesauttoi se, että tiedonantajaliikkeessä Neuvostoliiton merkitykselle annettiin ideologiassa ylikorostunut asema. Pitkäjänteinen järjestötyö ilman suuria tuloksia ei enää jaksanut innostaa. Alkoi ilmetä määrätynlaista pikkuporvarillista malttamattomuutta kehityksen hitauteen.

Ideologista periksiantamista

Samaan aikaan alkoi väki nuorisoliikkeen piiristä sijoittua työelämään. Moni opiskellut toveri joutui lähelle porvarillista työnantajaa tai virkamiestä. Tilanteessa, jossa työväenliikkeelle koitti laskukausi, ei tällaisella väellä riittänyt luonnetta tai "kanttia" julkiseen toimintaan luokkakantaissa työväenliikkeessä.

Monet jättyivät jo tässä vaiheessa pois toiminnasta. Kun olisi pitänyt analysoida syntyneitä tilannetta marxilaisen yhteiskuntateorian pohjalta, alettiin kehittää uusia teorioita marxilaisuuden sijaan ja helppoja teitä ulos vaikeuksista.

80-luvun alussa oli näkyvissä selvät merkit marxilaisuudesta luopumiselle. Ensimmäinen hyvin näkyvä merkki oli **Juhani Ruotsalon** syyskuussa 1981 Tiedonantajassa julkaistu kirjoitus "Kansalaisroikeus, puolueuskallus". Samoihin aikoihin **Toivo Autiosaari** ja **Lauri Hokkanen** esittivät Tiedonantajan valtakunnalliselle organisaatiolle teesin: "Koska emme ole kyenneet monien yritysten jälkeen saamaan puolueita huoltumme, on meidän muutettava taktiikkaamme".

Näillä teeseillä tuotiin julki ajatus, että puolueen aatteellisen yhdistymisen sijaan riittää puolueen tekninen yhtenäisyys, jonka saavuttamiseksi voitiin myös ideologiassa antaa periksi. Samalla selvisi, että työväenluokan ehyttämiseksi he olivat ymmärtäneet pelkästään vallan valtaamisen toiselle osapuolelle, puolueen aatteellisen ja poliittisen voittamisen sijaan.

Periksiantoa eduskuntaryhmässä

Tiedonantajaliikkeen sisälle alkoi 80-luvun alkuvuosina muodostua uusi marxilais-leniniläistä näkemystä poikkeava linja. Alkoi esiintyä teorian uudelleenarviointia. **Juhani Ruotsalon**, **Matti Hyvärinen**, **Pertti Rovamon** kynästä lähti arvioita, joiden mukaan marxismileninismi ei enää vastauksia aikamme perusongelmiin, työväenluokka ei enää ollutkaan vallankumouksen perusvoima tai dialektinen ja historiallinen materialismi ovat aikansa eläneitä. He alkoivat voimakkaasti arvostella silloista Tiedonantajan linjaa.

Tällä uudella liikkeellä oli vahva vaikutus mm. eduskuntaryhmään. Tästä hyvästä esimerkkinä voi mainita, että vastoin kentällä pidettyjen kokousten päätöksiksi eduskuntaryhmän luokkakantaiset kansanedustajat myöntivät **Taisto Sinisalon** myötävaikutuksella v. 82 hyväksymään yhtenäisyyden nimistä

muun eduskuntaryhmän kanssa esityksen työllisyyttä määrärahojen alentamisesta.

Kolmaslinjalaisuus

Alussa Tiedonantajan toimitus ja valtakunnallisen levikkijoukon johto esiintyivät näitä ilmiöitä vastaan tukemalla puolueen niitä voimia, jotka selkeästi vastustivat tätä ns. kolmaslinjalaista suuntausta.

Kolmaslinjalaisuus ei ole täysin yhtenäinen ajattelutapa, vaan pikkuporvarillisen subjektivisen pohjansa vuoksi se esiintyy eriasteisina muotoina. Selvimpänä se esiintyy teoreettisina uudelleenarviointina lähestyen näin revisionismia. Kolmaslinjalaisuus näkyi vallankumouksellisen perspektiivin hämärtyneenä, jolloin toiminnan perustaksi ei oteta marxilais-leniniläistä arviota yhteiskunnan tilasta.

Tiedonantajaliikkeen johto ei kuitenkaan koskaan uskaltanut teoreettisesti arvostelemaan kolmaslinjalaisuutta ja varsin varhain

Tiedonantajaliikkeen piirissä toimivat työntekijät ja toimihenkilöt mm. Taisto Sinisalo, **Reijo Kalmakurki**, **Hannu Vuorio**, **Markku Uusiniemi**, **Eeva-Liisa Lehto** jne. mukautuivat kolmaslinjalaisuuteen.

Lopullinen niitti kolmaslinjalaisuuden voitolle Tiedonantajaliikkeessä oli, kun **Gorbatsšov** nousi NKP:n pääsihteeriksi. Keskeisiä kolmaslinjalaisuuden "vastustajia" (mm. Urho Jokinen) kutsuttiin Neuvostoliittoon "puoluekoulun kurssille" ja palattuaan sieltä he olivat "uusia miehiä".

Kolmaslinjalaisuuden perintöä

80-luvun loppua kohti tulvaessa entinen nuorisoliike oli pitkälti hajonnut ja sen rippeet ryhmitäytyivät SKP(y):n ympärille. Suuri osa heistä hylkäsi marxilaisuuden. Meille oli joskus käsittelemättöä se, että teoreettisesti valvutuneet toverit eivät kyenneet soveltamaan tuntemaansa tieteellistä yhteiskuntateoriaa sellaiseen luokkataistelun tilaan, jossa työväenluokka joutui altavastajaksi. Linjaa kuvaa tiukka sitoutuminen Vasemmistoliittoon siihen saakka, kun heidät ajettiin sieltä pois. Linjaa kuvaa myös sitoutuminen Gorbatsšoviin ja Neuvostoliittoon sen lopulliseen hajoamiseen saakka.

Kolmaslinjalainen suuntaus synnytti poliittisen kulttuurin, jonka näemme vielä tänäänkin SKP:n piirissä. Tavoitteita ei aseteta enää marxilaisen tieteen pohjalta, vaan subjektiviivisen yleishumanistisen perustein. SKP:n toiminnassa se näkyi mm. siten, että puolueelle asetetaan demokraattisen yhteistointajärjestön tehtävät.

Mustamaalaus peräisin porvarien syyllitehtaalta

Taistolaisia on moitittu milloin mistäkin ja heistä on kirjoitettu mustia ja harmaita kirjoja. Tosiasia on, että taistolaisuus aikanaan vei marxilaista teoriaa ja käytäntöä esimerkillisesti eteenpäin. Taistolaisuuden kohtaloksi koitui se, mikä koitui tässä vaiheessa koko kansainvälisen työväenluokan suurta tehtävää: yhteiskuntakehityksen siirtämistä sosialistiselle kehitysuralle.

Taistolaisuuden perinnön mustaaminen lähtee kapitalistien tarpeesta, koska se oli esimerkiksi siitä, miten kansan piiristä kykenee nousemaan poliittinen ja ideologinen voima pääomaa vastaan.

Heikki Männikkö

Suhde Neuvostoliittoon

Monilla takkinsa kääntäneillä entisillä taistolaisilla suhde Neuvostoliittoon ei ollut realistisella pohjalla. Niinpä kun Neuvostoliitto kaatui, kaatui näiden taistolaisen maailmankuvankin. Lapsena pesuveden mukana lensi ikkunasta ulos myös marxilaisuus. Kaikkilla taistolaisilla ei sokeaa uskoa Neuvostoliittoon ollut ja he selvisivät sosialismin romahduksesta huomattavasti paremmin. Seuraavassa katkelma eräiden helsinkiläisten kommunistien mm. SKDL:n kansanedustajille ja SKP:n piireille lähettämästä kirjeestä marraskuulta 1985. Kirje aiheutti aikanaan melkoisen myrskyn vesilasissa.

"Lopuksi vielä sananen NKP:hen vetoamisesta. NKP on koko maailman edistyksellisen ja kommunistisen liikkeen selkäranka. Sen tietävät kaikki kommunistit ja suhde Neuvostoliittoon on jokaisella kommunistilla internationalismin mitta. NKP:lla on suurempi tietous ja kokemus kuin millään muulla kommunistisella puolueella. NKP tutkii ja seuraa kaikkialla maailmassa tapahtuvia yhteiskunnallisia prosesseja ja tekee niistä omat yleistyksensä, joista "paluupostina" hyötyvät kaikkialla maailmassa olevat kommunistit. Erityisen hyvin NKP on selvillä muiden kommunististen puolueiden tilasta ja toiminnasta.

Silti on väärin väittää NKP:ta kaikkikietäväksi, meillä olisi silloin olemassa samainen hegeliäinen maailmanhenki, jonka Marx ja Engels kumosivat idealistisena. Nyt tuo samainen maailmanhenki olisikin siis pukeutunut NKP:n kaapuun. NKP ei voi olla selvillä jokaisesta yksityiskohdasta jokaisessa maassa ja jokaisessa puolueessa - jo yksistään esim. Suomessa tietolähden rajallisuuden vuoksi. Arviot oman maansa erityiskysymyksistä ja oman puolueensa asioista jokaisen kommunistisen puolueen on tehtävä itse, luonnollisesti keskustellen asioista kansainvälisen kommunistisen liikkeen, ennen kaikkea NKP:n kanssa. Käsitteäksemme myös NKP:lla on samanlainen arvio omasta asemastaan. Helsingissä marraskuun 24. päivänä 1985"

Mustaa ja harmaata

Tämän vuoden alkupuolella ”entinen taistolainen”, Ilkka Kylävaara, tuli synnin tuntuuhinsa ja päätti ryhtyä kirjoittamaan ”Taistolaisuuden mustaa kirjaa”. Tähän kirjaan piti koottaman entisten taistolaisten tarinoita ja siten paljastaa, minkälaisia katalia konnia ne taistolaiset oikein olivatkaan ja minkälainen on se rikosten ja laittomuuksien vuori, jonka he ovat saaneet aikaan. Eräs entinen taistolainen, Heikki Mäki-Kulmala, otti Kylävaaran vihjeestä vaarin ja alkoi kirjoittaa omaa tarinaansa otsikolla ”Taistolaisuuden harmaa kirja”. Nyt molemmat taistolaisuuden tuomisijat ovat saaneet kirjansa ulos kirjapainoista.

Taistolaisuuden harmaa kirja

Heikki Mäki-Kulmalan ”Taistolaisuuden harmaassa kirjassa” on hyvää itse liikkeen kuvaus. Monet tuon ajan asiat alkavat muistista haaleta. Siksi onkin syytä kaivaa kaikkea mahdollista muistitietoa esiin tuon ajan ehdottomasti merkittävästä poliittisesta ilmiöstä, joka sai Suomen niinkin sekaisin, että sitä edelleenkin ainakin Zyskovicz ja Kylävaara pitävät suoraan kuolemanvaarana. Heikki Mäki-Kulmalan rehellinen selvitys kuitenkin toteaa, ettei hän löytänyt oikeastaan mitään laittomuuksia taistolaisen liikkeen toiminnasta. Ei se suunnitellut mitään vallankaappausta eikä se vallannut poliittisia valta-asemia. Taistolaisista korkeimmalle Suomen poliittisessa hierarkiassa nousi Erkki Tuominen, joka istui vuoden päivät Ahti Karjalaisen vähemmistöhallituksessa oikeusministerinä. Muuten kaikki Suomen tärkeimmät poliittiset asemapaikat ja tiedotusvälineet, ay-liike ja koululaitos olivat tukevasti muiden kuin taistolaisten hallussa.

Mäki-Kulmala tyyppillisenä taistolaisuudesta etäisyyttä ottaneena katu taistolaisuuttaan. Hän heittää tuhkaa päälleen mm. seuraavasti: ”Otsikon ”Kaduttaako” alta löytyvät kirjan päätöksenat, joissa yritän lyhyesti hahmottaa taistolaisuutta erään sukupolven yhtenä elämänvaiheena ja paljastaa myös samalla sen, kuinka syvää on katumukseni tänään.”

Mäki-Kulmala on siis ottanut totaalisen pesäeron niin taistolaisuuteen kuin marxismiinkin. Hänelle on käynyt juuri samoin kuin niin monelle muullekin sen aikaiselle taistolaiselle opiskelijanuorelle. Taistolaisuudesta, marxismi-leninismistä ja Neuvostoliitosta tehtiin eräänlainen uskonnon vastine. Kun Neuvostoliitto romahti, mitään tästä uskonnoista ei jäänyt jäljelle kuin korkeintaan syvä katumus siitä, että on tullut hairahdettua tällaisille jäljille. Samalla myös toteutui eräs marxilaisuuden perusväittämissä, että yhteiskunnallinen oleminen, ”vatsa”, määrittelee lopulta sen, mitä ihminen asioista ajattelee. Kun marxilaisuus ei enää vetänyt, siitä luovuttiin. Takkä käännettiin ympäri ja ajatusmaailma aivoissa järjestettiin uudelleen.

Kääntäessään takkiaan Mäki-Kulmala otti käyttöön helpon tekosyyt. Syyn hän näkee Neuvostoliitossa ja etenkin Stalinissa. Stalin on hänelle länsimielisen propagandan mukaisesti yksi maailman suurimmista hirmuhallitsijoista, jonka kontolle menee kymmeniä miljoonia ihmisenkiä. Mitään hyvää hänellä ei ole Neuvostoliitosta sanottavanaan. Tässä mielessä Mäki-Kulmalan olisi ollut syytä verrata Neuvostoliittoa nykyiseen Venäjään, jossa suuri osa varsinkin eläkeläisväestöstä on menettänyt toimeentulonsa ja seurauksena on ollut väestömäärän romahdusmainen väheneminen. Ky-syvä sopii, minne he ovat kadonneet?

Mäki-Kulmala yrittää löytää marxilaisuudesta myös teoreettisia

virheitä. Marxin kirjasta ”Hinta, palkka ja voitto” hän luulee löytäneensä sellaisen: ”Siinähan todistellaan vastaansanomattomasti, kuinka palkankorotus muuttaa vain työn ja pääoman tulojakoa, eikä vaikuta mitenkään liikkeellä olevan rahan määrään. Kyseinen kirjanen on kirjoitettu kuitenkin aikana, jolloin rahan arvo oli tiukasti sidottu kultaan. Siinä ei liioin puhuta mitään sellaisesta tilanteesta, missä jonkun maan talous on ratkaisevasti riippuvainen sen viennin kilpailukyvästä.”

Näin onkin, mutta Marxin teorat ovat tiedettä, jossa tietyn ilmiön lainalaisuudet pyritään selvittämään karsimalla, ”abstrahomalla”, pois kaikki muut ylimääräiset tekijät, jotta päästäisiin käsiksi juuri tietyn tekijään. Abstrahoiathan Galilei ja Newtonkin aikanaan ilmanvastuksen pois päästäkseen kiinni putoamisliikkeen lainalaisuuksiin. Ei olekaan tarkoitus, että esim. Marxin pääoma olisi tyhjentävä kirja, jossa on olemassa kaikki vastaukset kaikkiin kysymyksiin. Pitäähän jäljessä tuleville myös jäädä aiheita omille tutkimuksilleen ja teorian soveltamiselle uusiin olosuhteisiin.

Entä mikä on Heikki Mäki-Kulmalan resepti? Se on: Jätetään asiat sinälleen! Ei tehdä yhtään mitään!

Tämä resepti on kyllä kelvoton, kun tietää millaisia haasteita ja uhkia nykyinen globaali kapitalismi luo ja vahvistaa päivittäin.

Taistolaisuuden musta kirja

Joulukuun alussa ilmestyi myös Ilkka Kylävaaran kirjoittama Taistolaisuuden musta kirja. Kylävaaran kirjasta voi hyvällä syyllä sanoa, että synnitetiin norsua, mutta syntyi hiiri. Kirja on sekalaista silppua eri henkilöiden sanomisista ja tekemisistä suhteessa taistolaisuuteen. Kylävaara luuli maaliskuussa, jolloin hän ilmoitti aikeistaan kirjoittaa kirja, saavansa suuren joukon takkiansa kääntäneiden entisten taistolaisten muisteluja kirjaansa. Näitä hän on kuitenkin saanut vain muutamia.

Mitään uutta sanomaa kirjasta ei löydy. Se on vain räksyttävä kooste erilaisesta epä-älyllisestä marxismin västämuksesta. Kyllähän kirjaan on tietysti tapahtumia saatu mukaan runsaastikin. Ainahan kymmeniä tuhansia henkilöitä koonneessa liikkeessä sattuu ja tapahtuu, varsinkin kun osa porukkaa on tullut ja mennyt kuin Stockmannin pyöröovista, ensin sisälle ja samantien ulos.

Marxismia, dialektista ja historiallista materialismia ja Marxin Pääomaa, kirja ei pysty mitenkään horjuttamaan, vaikka eräs kirjoittajista, Pentti Lindfors, sitä vähän yritteleekin.

Kirjan ainoa ”ansio” on, että se näyttää toteen, kuinka vaikeaa on kirjoittaa marxilaisuuden kauheuksista joutumatta kirjoittamaan puhdasta peeta.

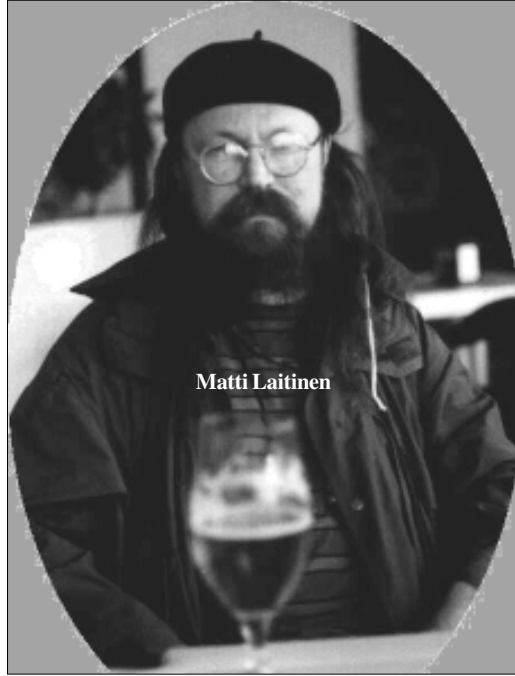
Kylävaaran kirja Taistolaisuuden musta kirja ei ole ostamisen väärtti.

RK/Kä

Baareissa – urbaanitrippi Hagiksesta Kurviin

Lehtemme vakituisesti kirjoittava ja Kommunistien liiton sihteerinä toimiva Matti Laitinen voitti äskettäin pidetyn Helsingin slangipakinakilpailun. Julkaisemme tässä kokonaisuudessaan tuon voittajapakin. Pakina kuvaa työläisten Helsinkiä kapakkakieroksen kautta kuvattuna.

Toivomme, että saisimme lehtemme myös muita murrepakinoita oli murre sitten mikä tahansa.

Matti Laitinen

Metallihaussin Factoryssa buli bisse bungas vain 12 hucgea. Mä pistäydyn sisään keitaaseen. Alakerta oli kuin Belfastissa räjähdysten jäljiltä. Mä kiipesin portaita tokaan kerrokseen. Bändin jätkät räökkäs karjuvia skebojaan, rumpali mätki kuumana kannujaan, ja kosketinsoittaja päästi myllynsä möryrämään. Miksaaja tarhas villiintyneitä soundeja kuin kettufarmari illan keikkaa varten. Mä aistin seiiniin pinttynneen globalisaation vastaisen nuoren svetituksen ja kapinan.

Tiskimimmillä oli hopeakrässä kärsässä. korvissa ja huulissa. Se heitti mulle pitkän räkänokan. Mä steppailin nuhjuisen ja skeidaisen pöydän ääreen. Brenkun turmiollisen oton sluitannu Bergerac jaagas telkkarissa konnia Jersey saarella. Filikka ei kolah-tanu.

Toisen flisun jälkeen mun piti mennä strittamaan. Mä vedin liukudörtsin sivuun. Astuin kuhseen-brennaamaan skituu ja väistelin eibsen bileiden spyttiksii. Meikkis päätti jatkaa urbaanitrippiäni iisisti kuin kusi pöntöstä viemäreiden vertaisverkostoon.

Ohitettuani onnistuneesti Hagiksen torin ja hallin mä nalkahdin Ekin publiin. Pyöreitä ja pitkulaisia pöytiä. Ikkunalaudalle oli duunnattu subtrooppisia rehuja kapakan vihreiksi filsuiksi. Aasialainen gimma putsas räbällä pöytiä. Mä tsiigasin fönäristä ulos. Nivelkurujen kelta-vihreät ruhot kolis kuorossa Hämiksellä. Jonkun halvan kännykän kutsuhuutona soi ”Kurjuuden kuningas”. Mä imuroin glasarista hartaasti hiivaa haaviini. Se teki gutaa.

silti anna mitää.

– Et kai sä fuulaa, narkkareita nauratti.

Mä plockasin fikasta snagan ja sytytin kaminaa fleggiksen.

– Onks sull hämy, heittää pilvee, pirii tai ryynejä?

– Ei ole, mä sanoin.

– Mitä sä täällä sitten oikein hengaillet?

– Mä bunkkasin hilseenä Pengiksellä. Mä tulin tsekkaamaan gamloja pleisejä.

Suulis laski. Flyysikset sytyivät gartsalla ja fönäreissä. Dorkat hihaveikot lähti slump-paamaan kamaa Kurvista. Mä häppäsin kuin varjo tästä varjojen maailmasta.

Vähän ennen Kurvia mulla kuivas taas lutkaa. Vääsän stiftal Saloon Bravadoon. Mä tsöpäsin hanavaksilta pilnsnerin. Rafla oli pullollaan moppipiitä, afrolettejä, hevareita, klaneja, huivihedoja ja misujen olkapäättätoja. Jengi oli relaamassa ja nastasti päressä.

Puupaneeliseinillä stondas nautautusten sarvia. Jukeboksis-sa skulattiin rock-klassikoita. Niksmannit futas skriinillä katossa. Mä löysin itselleni vapaan mestan kahden yksinäisen kundin pöydästä. Starbut urakoi blaandaamatonat giniä. Jykä duunaili tietsikkahomma. Henkka oli ollut 10 vuotta glesana ja eli KELA:n liksoilla. Sen sisällä eldas keskustahermostoa tiltaava MS-tauti. Se näkyi studaavasta skrivaamisesta ja snadisti sammaltavasta bam-lauksesta. Jäbät jutтели boksaamisesta. Mä änkesin stooriin messiin. Henkka lupas lämätä frendiään hudaaj jo toisessa erässä. Muakin se ruinas kadulle brotausmatsiin. Mä en skagannu sitä, mutta mua ei hutskannu ottaa kahjoja haasteita vastaan.

Kyypparit raahas pöytiin kiivaasti brenaa ja birraa. Naapuripöydässä kaksi heppua väänsä kaljasta handua. Toisen gimmafrendi kannutti viereessä. Skaban hävinnyt urpo sai raivarin ja latas luuvitosella toista kajariin. Syntyä armoton flaidis, jätkät fragas sekamelskana lattialla. Onneksi toiset pääsi väliin. Tilanne rauhoittui.

Haaliripukaiset skoudet ryntäs sisään.

– Mikäs täällä on hätänä? Pannaaks paikka tyhjäksi?

Mä tervehdin vanhemppaa ky-tistä: – Terve Ana!

– No, mitä Masa?

– Tilanne on hanskassa. Roudatkaa toi sekoboltsi kaappiin, jotta se oppis häviämään.

Ja ne vei sen. Mä tilasin vielä yhden ja blaadasin vikan dieselin. Pilkku päätti vihdoon mun urbaanitrippiini. Mä olin hyvässä svirnassa ja lähdin dallaamaan kohti himaani – rakkaaseen Valkkaan.

Matti Laitinen

Uudenvuodentervehdykset 2004

Intimisuojan takia olemme jättäneet tervehdyksistä nimet pois verkkosivuillamme

Kunnallisveron korotus

Jos kunnallisveron korotuksella korvataan valtionosuuksien leikkaukset ja yhteisvero-osuuden pieneneminen kuntien palvelujen yhtenä perusrahoituksena, tarkoittaa se palvelujen maksamisen siirtämistä enenevässä määrin keski- ja pienituloisille ja pienempää osuutta palveluiden rahoittamisessa suurituloisille sekä pääomatuloja saaville.

Tämä johtuu osittain siitä, että valtion tulovero on progressiivinen, pääomista maksetaan pienistä veroprosenttia, mutta kunnallisvero on tasavero.

Kun Vasemmistoliiton edustaja Porvoon valtuustossa vaati kunnallisveron korotusta, niin tarkoitaako se sitä, että Vasemmistoliitto on siirtynyt ”köyhyyden jakamispuolueisiin” eikä taistele työtätekevien potista, osuudesta kansantulosta tilanteessa, missä ”pääoma, markkinat” rosvoaa kansantuloa ja kansallisomaisuutta.

Kunnilta on leikattu tuloja 1990-luvun alusta lähtien 4,5 miljardia euroa vuositasolla. Vähentämällä kuntien valtionosuuksia sekä yhteisvero-osuutta, kunnat on

pakotettu karsimaan ja leikkaamaan menojaan, korottamaan kunnallisveroja ja maksuja.

Kuntaliiton tänä syksynä julkaisema aineisto kertoo, että muun muassa sosiaali- ja terveystoimen valtionosuudet ovat pienentyneet vuoden -90 tasosta 19,8 prosenttiyksiköllä. Kulttuuri-toimesta vähennykset ovat olleet samaa luokkaa. Näin merkittävä tulojen vähentäminen ei voi olla vaikuttamatta kuntien palvelujen määrään, laatuun ja saatavuuteen.

Mitään säästöjä tällä ”säästö-

politiikalla” ei ole saavutettu. Päinvastoin palvelut ovat kuntalaisille nyt kalliimpia ja niiden saatavuus on heikentynyt. Tämä hallitusvetoinen pakkopolitiikka on vienyt kunnilta itsehallinnon edellytykset lähes olemattomiin.

On välttämätöntä ryhtyä pääomatuloista, joista sitä ei nyt peritä. Kyse ei ole mistään pienistä rahoista. Esimerkiksi osinkotuloja on viiden kuuden vuoden aikana maksettu keskimäärin yli kymmenen miljardia euroa vuosittain. Näiden ja muiden pääoma-

tulojen saattaminen kunnallisveron piiriin palauttaisi kuntien talouden tasapainon ja palvelutuotanto saisi lisää resursseja.

Kunnallisveron muuttaminen progressiiviseksi siten, että suurituloiset maksavat enemmän veroa ja pienituloiset vähemmän oli SKDL:n (Suomen Kansan Demokraattinen Liitto) perusvaatimuksia ja on edelleen tavallisen kuntalaisen kannalta oleellinen verouudistus.

Kalevi Wahrman
Porvoo

Sata vuotta Pietarin verisunnuntaista

Tsaari ei ottanut vastaan marsseja. Hän itse ei edes viitsinyt olla paikalla, vaan oli matkustanut erääseen maaseutulinnaansa. Marssijat otettiin vastaan aivan toisella tavalla; vastassa oli sotaväkeä kivääreineen. Kukaan ei osannut odottaa, että sotilaat voisivat avata tulen rauhanomaisia marssijoita vastaan. Yhtäkkiä ammunta kuitenkin alkoi ja tuon verisunnuntain seurauksena toista tuhatta marssijaa surmattiin ja useita tuhansia haavoitettiin.

Verisunnuntain taustalla oli useita asioita, ajankohtaisimpana Venäjän käymä Japanin sota. Sota oli alkanut vuotta aikaisemmin helmikuun 8. 1904 Japanin hyökkäyksellä Port Arthuriin. Syytä sotaan oli Japanin ja Venäjän kiistat Kiinan ja Mantshurian alueista. Sota koitui Venäjälle hyvin kalliiksi paitsi sotilaallisesti, myös taloudellisesti. Hinnat alkoivat nousta pilviin, josta aiheutui suuria levottomuuksia ja lakkoja ympäri Venäjää. Noina vuosina oli kapitalismi ja sitä seuraten myös työväenliike alkanut juurtua Venäjälle. Venäjä tarvitsi kipeästi poliittisia uudistuksia ja edustuksellisen demokratian luomista, mutta ”jumalalta valtansa saanut” itsevaltiias tsaari katsoi, ettei mitään uudistuksia tarvita.

Palatsinaukiolla tapahtuneen verilöylyn on musiikin keinoin ikuistanut Dmitri Šostakovitš vaikuttavassa 11. sinfoniassaan.

Verilöylyn seurauksena työväestön kuohunta kasvoi entisestään ja muuttui vallankumoukselliseksi tarkoituksena demokraattisten uudistusten toteuttaminen ja tsaarin vallan kaataminen. Noin 440.000 työlläistä osallistui välittömästi verisunnuntain jälkeen lakkoihin. Samaan aikaan sodassa Japania vastaan Venäjällä meni yhä huonommin. Sen Tynnen meren laivasto murskattiin maaliskuun alussa japanilaisen amiraali H. Togon johdolla. Laivaston avuksi riensi Venäjän Itämeren laivasto toukokuussa, mutta Togo upotti tämänkin laivaston. Tapahutumatt johtivat kapinoihin Venäjän laivastossa kuuluisimpana näistä kesäkuussa kapina Odessan edustalla olevalla panssarilaiva Potjomkinilla.

Elokuun 6. Venäjän hallitus julkaisi manifestin neuvottelevan valtakunnanduoman perustamisesta. Tämän ns. Buljginin duuman koollekutsumisessa hallituksen tarkoituksena oli vallankumouksen heikentäminen. Se muodostettiin sellaisen vaalilain perusteella, joka ei antanut tälle omaa tuotosta parlamentille mitään lainsäädännöllisiä oikeuksia, vaan ainoastaan neuvottelu-oikeudet. Lenin kehotti boikotoimaan aktiivisesti duumaa, sillä duumaan osallistuminen vallankumouksen nousun aikana olisi vetänyt joukkojen huomion päätehtävästä joka oli taistelu tsaarin itsevaltiutta vastaan.

Ensi tammikuussa tulee sata vuotta siitä, kun Pietarin työläiset 22.1.1905 pappi Georgi Gabonin johdolla marssivat Talvipalatsille viemään tsaari Nikolai II:lle anomusta lakiasäättävän kokouksen koollekutsumisesta. Anomuksessa esitettiin mm. kirkon erottamista valtiosta, progressiivisen tuloveron aikaansaamista, työsuojelulainsäädännön aikaansaamista ja Japanin sodan lopettamista. Marssijoita Pietarin kaduilla oli yhteensä 140.000. Bolshevikit varoittivat etukäteen marssijoita, mutta turhaan. Kun marssi sitten lähti, oli bolshevikienkin oltava marssissa mukana, etteivät olisi pettäneet muita marssijoita ja kansaa.

Taiteilijan näkemys Pietarin verisunnuntaista 22.1.1905. Tsaarin toteuttama joukkomurha johti vallankumoukselliseen liikkeeseen, joka loi pohjan myöhemmälle v. 1917 Lokakuun Suurelle Sosialistiselle Vallankumoukselle.

Kuohunta jatkui ja lokakuussa 1905 puhkesi yleislakko koko Venäjän valtakunnassa. Yleislakoon otti osaa yli 2 miljoonaa työlläistä. Tämä sai tsaarin vihdoin taipumaan. Tsaarin hallitus julkaisi lokakuun 30. päivänä manifestin, jossa ulkokultaisesti myönnettiin poliittisia vapauksia ja luvattiin kutsua koolle lakiasäättävä Valtakunnanduuma.

Yleislakon ansiosta työläiset valtasivat, vaikkakin vain pieneksi ajaksi itselleen ja koko kansalle sanan-, paino- ja ammattiyhdistysvapauden, joita ei ennen ollut koskaan Venäjällä ollut.

Vallankumouksen kuluessa syntyi myös omalaatuinen joukkojärjestö, kuuluisat työlläisten edustajien neuvostot, kaikista tehtaista valittujen edustajien kokoukset, joiden yhtenä päävaatimuksena oli 8-tuntisen työpäivän toteuttamisen.

Samanaikaisesti tsaarin manifestin julkaisemisen kansa nimitettiin ministerineuvoston puheenjohtajaksi liberaalina pisedetty S.J. Witte. Bolshevikit Leninin johdolla varoittivat, että manifestin julkaisemisella tsarismi vain yrittää voittaa aikaa voimien järjestelyjä varten. Tsaarin hallitus alkoi muodostaa vallankumouksellisen liikkeen nujertamiseksi mustasotialaisia järjestöjä, joiden avulla se suoritti joukkoväkivaltaa, petomaisia pieksäjäisiä ja vallankumouksellisten murhia.

Vuoden 1905 vallankumouksiryitys alkoi hiipua Mos-

kovan verilöylyn joulukuussa, jolloin tsaari kukisti aseellisen kapinan ja palautti menettämällä olevan valtansa takaisin itselleen. Tsaari päätti sallia duuman kokoontumisen, mutta sitä varten julkaistiin epädemokraattinen vaalilaki, joka turvasi tilanherrojen ja porvariston valtaenemmistön duumassa. Ensimmäiset duuman vaalit pidettiin helmi-maaliskuussa 1906 poliisivainojen oloissa. Bolshevikit julistivat vielä nämä Witten duuman vaalit boikottiin, mutta vallankumouksellisen vaiheen mentyä ohi heidän kantansa muuttui. Leninin mukaan ”bolshevikien julistama duuman boikotti v. 1906 oli jo virhe. Mitä vakavin ja vaikeasti korjattava virhe oli boikotti vuosina 1907 ja 1908 ja sitä seuraavina vuosina. Tuon kokemuksen sokea, jäljittelevä, epäkriittinen soveltaminen toisenlaisissa oloissa ja toisenlaisessa tilanteessa on mitä suurin virhe.”

Toukokuussa 1906 duuma kokoontui, mutta sen työskentely jäi lyhytaikaiseksi. Kun se aikoi antaa julistuksen Venäjän kansalle, tsaari hajotti duuman heinäkuussa. Tsaari katsoi, ettei kukaan muulla ollut oikeutta antaa mitään julistuksia kansalle kuin vain hänellä itsellään.

Duuman hajottamisen jälkeen vallankumous nosti vielä päätään Venäjän laivastossa, kun heinäkuussa 1906 matruusit nousivat kapinaan Kronstadtissa ja Viaporissa, nykyisessä Suomenlinnassa.

Duuman hajottamisen jälkeen

hänet vallankumouksen petturina surmattiin.

Myös Lenin oli lähdetävä nyt jo toistamiseen maanpakoon Venäjältä. Ensimmäisen kerran hän lähti pakoon v. 1900 melko pian sen jälkeen, kun hän oli vapautunut karkoituksesta Siperiasta. Hän tuli takaisin maanpaosta marraskuussa 1905 vallankumouksellisen liikkeen ollessa vahvimillaan.

Kun tsarismi pääsi takaisin voitolle Lenin etsintäkuultettuna haluttiin vangita. Lenin piileskeli tsaarin virkavaltaa Suomessa. Maa alkoi kuitenkin polttaa jalkojen alla ja vuoden 1907 lopulla hän pakeni ensin Ruotsiin ja jatkoi sieltä Sveitsiin.

Hänen pakomatkinsa oli värikäs. Lenin oli piileskellyt Helsingin Oulunkylässä. Sieltä hän matkusti junalla Turkuun aikomuksenaan ehtiä Ruotsiin menevälle laivalle. Hän myöhistyi laivasta, mutta kun hänen takaa-ajajansa olivat hänen kintereillä, hän päätti jatkaa pakomatkinsa Paraisista jäiden yli laivareitin varrella oleville saarille. Hän joutui piileskelemään yli viikon Turun saaristossa odotellen jäiden vahvistumista. Joulun jälkeen hänet sitten voitoin opastaa heikkojen jäiden yli paikkaan, josta hän saattoi nousta laivaan.

Takaisin Sveitsistä Lenin palasi toiselta maanpakolaisuudeltaan vasta huhtikuussa 1917, kun uusi vallankumous oli kuukaatta aikaisemmin maaliskuussa jo alkanut Venäjällä.

Leninin mukaan vuoden 1905-1907 vallankumous oli vuoden 1917 Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen esinäytös ”kenraaliharjoitus”, jossa työväenluokan luokkatietoisuus ja organisointiskyky kehittyivät olennaisesti.

Reijo Katajaranta

Näin nyky-Venäjä ”kunnioittaa” vallankumouksellista historiaansa

Venäjän duuma teki tiistaina 23.11.2004 päätöksen lopettaa lokakuun 1917 vallankumouksen vuosipäivästä johtuneen yleisen vapaapäivän, jota on juhlistu 7. marraskuuta. Sen sijaan marraskuun 4. julistettiin vapaapäiväksi, jolloin muistellaan Moskovan vapautumista puolalaisista miehittäjistä v. 1612.

Voimme olla varmoja, ettei Venäjän kansa vallankumouksiaan unohda, vaikka duuma unohtaisikin. Kansa ei tule hyväksymään, että pieni ja useimpien unohtama sotaselkkaus 1600-luvulta nostetaan Lokakuun Suuren Sosialistisen vallankumouksen edelle.

Lokakuun vallankumous tai vuoden 1905 vallankumous ei Putinin Venäjälle kelpaa esimerkiksi, koska nämä vallankumoukset olivat anti-imperialistisia ja vaativat työlläisten ja ns. tavallisen kansan aseman parantamista. Puolalaisten ajaminen Moskovasta v. 1612 taas palvelee paremmin Venäjän nykyisiä suurvaltapyrkimyksiä.

Duuma olisi kyllä voinut juhlapäivää siirtäänsä huomata myös suomalaiset. Olihan ”Laiska-Jaakko”, Jaakko de la Gardie marssint v. 1610 tsaari Vasilin Suiskin pyynnöstä Moskovaan myös karkottamaan pois puolalaisia. Palkkioksi karkottamisesta Suiksi oli luvannut Ruotsi-Suomelle Käkisalmen läänin.

Sotaa siis aletaan juhliä Venäjällä, ei vallankumouksia.

Suomessakin itsenäisyyspäivänä esille nostetaan kaikki aseiden kalistelijat eturivissä Mannerheim, Rytty ja Ehrnrooth, kun muistella pitäisi Suomen vallankumouksellista tilannetta v. 1917 ja v. 1918 kansalaissotaa.

Leningrad, 7 Marraskuuta 2004

Viktor Tjulkin

Valtiovallan suojeluksesta huolimatta komea marssi

Vallankumousjuhlan marssiin osallistui arviolta 50.000 henkilöä. Valtiovalta oli suojellut marssia käyttämällä katukäytävät ja asettamalla rekkoja poikkikaduille vähentääkseen kulkueeseen osallistuvien määrää. Perillä Talvipalatsin aukiolla pidettiin perinteiset puheet, joissa tiukasti pidettiin kiinni Lokakuun vallankumouksen suuresta perinteestä.

Vaali liitto VFKP:n kanssa

Huolimatta Tjuganovin puolueen opportunistisesta luonteesta, on VKTP:ssä päädytty edellisten duuman vaalien yhteydessä vaali liittoon Venäjän Federaation Kommunistisen puolueen VFKP:n kanssa tilanteessa, jossa Putinin hallinto vahvistaa diktatuuria. Lähes vuosi sitten joulukuussa pidettyjen vaalien tulos VKTP:lle oli 1 paikka Duumassa (Tjulkin itse). Tästä huolimatta toimintamme pääpaino on edelleen Duuman ulkopuolisessa toiminnassa. Puolueina VKTP ja VFKP eivät ole yhdistyneet. Toimimme vaaleissa yhdessä

Totuttuun tapaan suomalaiset kommunistit kävivät 7.11. Pietarissa juhlissa Lokakuun vallankumouksen vuosipäivää. Ville Rahikainen oli mukana KTP:n matkalla, joka oli Venäjän Kommunistisen Työväenpuolueen VKTP:n vieraana. Yhteisessä tilaisuudessa VKTP:n puheenjohtaja Viktor Tjulkin selvitetti tilannetta ja kommunistisen liikkeen kysymyksiä nykyisessä tilanteessa.

Pietarin kadut täyttyivät tänäkin vuonna Lokakuun vallankumousta juhlivista marssijoista. Eikä ole epäilystäkään, etteivätkö marssit jatkuisi seuraavinkin vuosina, vaikka duuma menikin säätämään lain, jolla vallankumouksen vuosipäivä, marraskuun 7. poistetaan juhlapäivien joukosta.

ja voimme tehdä yhteistyötä asioissa joista olemme samaa mieltä, kuten esimerkiksi VFKP:n ehdottaessa työläisten aseman parantamista ja vastustaessaan hyökkäyksiä demokratiaa vastaan.

VFKP ei halunnut vaali liittoa, vaan he tekivät kaikkensa, jotta olisimme itse lähteneet liitosta. Vaikka edustajamme ei itseään liitosta opportunistien kanssa pitänyt, oli hän liiton hyväksynyt, koska se on yksi luokkataistelun muoto. Tjulkin viittasi Leniniin: Tilapäisiä liittoja voi tehdä epäluotettavienkin aineksien kanssa ja vain ne jotka eivät luota itseensä eivät (liittoja) tee.

Tähän liittyen Marraskuun 22. päivänä pidetään yleisenä kokous, johon kutsutaan kaikki mahdolliset työväenliikkeeseen kuuluvat järjestöt (myöskin järjestöt jotka eivät kuulu kommunisteihin) syventääkseen yhteistyötä.

Yhteistyö nationalistien kanssa

Rauhalliset nationalistit (Rodina) mieltävät itsensä osana työväenliikettä. Rodina sai 9 % äänistä ja vaikka he kritisoivat oloja, he kannattavat presidenttiä. Duumassa he kuitenkin äänestävät kommunistien kanssa ja

heidän kanssaan voi tehdä yhteistyötä (Heidän edustajansa oli hyväksynyt lain vallankumousjuhlan poistamisesta, mutta Tjulkinin keskusteltua heidän kanssaan, olivat he vetäneet tukensa pois lailta).

Tjulkin huomautti, että rauhallisten nationalistien lisäksi Venäjällä on myöskin radikaaleja nationalistieja, joiden kannatusta ruokkii etelästä Venäjän markkinoille pyrkivät kriminaalit kauppaneijet ja ulkomaalaiset työläiset.

Terrorismi

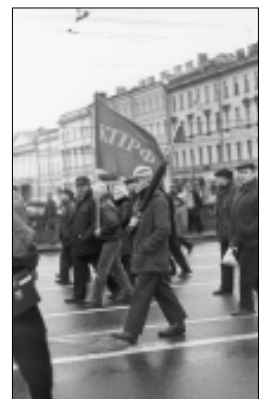
Vaikka tiedämme että viimeaikaiset terroriteot Venäjällä ovat

kapitalistien syytä, käyttää Venäjän hallitus terroritekoja hyväkseen luomalla ääri liikelakeja, uusia puoluelakeja ja vaatimalla puolueita uudelleen rekisteröitymään sekä siirtämällä alueiden johtajien valinnan kansalta presidentille. Eli he purkavat nyt demokraattisia elementtejä. Kapitalistisessa yhteiskunnassa muut maat katsovat Venäjää sen raaka-aineiden takia, jolloin ne pyrkivät Venäjän hajottamiseen pieniin osiin ja siinä on myös mukana venäläisiä.

Ennen Neuvostoliiton hajonamista meillä ei ollut sotaa Tshetscheniassa. NL:n hajottua jäivät venäläisjoukot aseensa Dudajeville. Yksi vaatimuksistamme onkin että Jeltsinin pitää vastata teostaan. Jos Venäjä suojelee Jeltsiniä, tshetsheetit tulevat jatkamaan taisteluaan.

Mielistemme meidän pitää raagaista omia rikollisiamme

Viktor Tjulkinin esitelmästä Ville Rahikainen

Paasikivi, Stalin ja Karjala-kysymys

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 60-vuotta, kun Suomi irrottautui toisesta maailmansodasta. Tänä vuonna, tuli kuluneeksi 65-vuotta talvisodan alkamisesta. Meille kerrotaan tarinoita kuinka ahne Neuvostoliitto vaati itselleen alueluovutuksia ja muuta sellaista. En malta olla lainaamatta katkelmaa kirjasta: "Toimintani Moskovassa ja Suomessa 1939 - 1941". Tuon kirjan on kirjoittanut J. K. Paasikivi. Kirja on selvitys Paasikiven toimista Suomen neuvottelijana.

Tuosta teoksesta on luettavissa tuo Neuvostoliiton ehdotus. Ehdotus on tehty lokakuussa 1939 ja kuuluu seuraavasti: "Neuvostoliiton päähuolena neuvotteluissa Suomen hallituksen kanssa on kaksi kysymystä:

a) Leningradin turvallisuuden varmistaminen

b) Varmuus siitä, että Suomi tulee ystävällisten suhteiden pohjalla olemaan lujassa yhteydessä Neuvostoliiton kanssa.

Molemmat kohdat ovat välttämättömiä Neuvostoliiton Suomenlahden rannikon ja myös Viron, jonka itsenäisyyttä Neuvostoliitto on sitoutunut puolustamaan, rannikon säilyttämiseksi koskemattomina ulkoisen vihollisen hyökkäystä vastaan. Tämän tehtävän täyttämiseksi on välttämätöntä:

1) että tykistölellä kyetään Suomenlahden molemmilta rannikoilta sulkemaan Suomenlahden suu, jotta vihollisen sota- ja kuljetuslaivat eivät voisi tunkeutua Suomenlahden vesille;

2) että kyetään estämään vihollisen pääsy niille Suomenlahden saarille, jotka sijaitsevat Leningradin lännestä ja luoteesta johtavilla tuloväylillä;

3) että siirretään Suomen raja Kannaksella, joka raja nyt on 32 km:n etäisyydellä Leningradista, so. kauaskantoisen tykin ammuksen ulottuvilla, jonkin verran kauemmas pohjoiseen ja luoteeseen.

Erikseen esiintyy kysymys

Petsamon Kalastajasaarennosta, jossa raja on taitamattomasti ja keinotekoisesti vedetty ja joka on korjattava oheisen kartan mukaisesti.

Lähtien edellä esitetystä on välttämätöntä yhteisen sopimuksen ja yhteisten etujen perusteella ratkaista seuraavat kysymykset:

1) Hangon sataman ja sataman ympärillä 5-6 meripenikulman säteellä etelään ja itään sekä 3 meripenikulman säteellä länteen ja pohjoiseen olevan alueen vuokraaminen Neuvostoliiton hallitukselle 30 vuodeksi rannikkotyöstöille varustetun meritutkikohdan luomiseksi, joka kykeneisi Suomenlahden etelärannalla sijaitsevan Paltiskin tukikohdan kanssa tykistölellä sulkemaan pääsyn Suomenlahdelle.

Meritutkikohdan suojaamista varten Suomen hallituksen sallittava Neuvostoliiton hallituksen pitää Hangon satamassa seuraava varuskunta: 1 jalkaväkirykmentti, 2 ilmatorjuntapatteria, 2 lentoryk-

menttiä, 1 hyökkäysvaunupataljoona, kaikkiaan 5 000 miestä.

2) Oikeus Neuvostoliiton merivoimille käyttää ankkuripaikkana Lappohjan lahtea.

3) Seuraavien alueiden luovutus Neuvostoliitolle aluevaihtoa vastaan: Saaret Suursaari, Seiskari, Lavansaari, Tytärsaari ja Koivisto, osa Karjalan kannasta Lipolan kylästä Koiviston kaupungin eteläiseen reunaan asti, Kalastajasaarennon läntiset osat, yhteensä 2 761 km2 oheisen kartan mukaisesti.

4) Kolmannessa kohdassa mainittuja alueita vastaan Neuvostoliitto luovuttaa Suomen tasavaltille Neuvostoliiton aluetta Repola ja Porajärven piiristä 5 529 km2 oheisen kartan mukaisesti.

5) Voimassa olevan Neuvostoliiton ja Suomen välisen hyökkäämättömyyssopimuksen lujittaminen lisäämällä siihen kohta, jonka mukaisesti sopimuspuolet sitoutuvat olemaan liittymättä sellaisiin valtojen ryhmyksiin tai

liittoihin, jotka suoraan tai välillisesti ovat vihamielisiä toiselle taikka toiselle sopimuspuolelle.

6) Molemmipuolisten Karjalan kannaksella sijaitsevien, Suomen - Neuvostoliiton rajaa pitkin kulkevien linnoitettujen vyöhykkeiden hävittäminen jättäen rajalle tavanmukaiset rajavartioujoukot.

7) Neuvostoliitto ei vastusta Ahvenanmaan saarten varustamista itse Suomen voimilla, edellyttäen, että Ahvenanmaan saarten linnoittamisasiassa ei millään ulkovaltalla, niiden joukossa Ruotsilla, ole mitään tekemistä.

"Ehdotuksen kolmannessa kohdassa mainittujen Neuvostoliitolle luovutettavien saarien joukossa olivat aluksi myös Someri ja Narvi. Huomautin niiden tärkeydestä merenkululle. Stalin tarkasti karttaa ja pyyhki ne pois."

Timo Kangasmaa

Kuuban peso muuttui vaihdettavaksi valuutaksi 8.11.2004

Kuuban hallitus käynnisti v. 2000 dollarisaation ja turismin haittavaikutuksien kitkemiseksi ”Aatteiden taistelu”-projektin elvyttääkseen vallankumoushenkeä saarella ja puuttuakseen laajeneviin sosiaalisiin ongelmiin.

90-luvun talouskriisin seurauksina tehdyt, pakon saneleimat taloudelliset uudistukset olivat johtaneet tuloerojen kasvuun sekä vieraantumiseen poliitikaista ja yhteiskunnan eettisistä arvoista (dollarin vapautus, vapaat maatalousmarkkinat, turismitoelisuus, lisääntynyt prostituutio, yksityisyriydet ja erityistalousvyöhykkeet). Väestöstä noin 40 % nautti dollarisaation suomista eduista. Sen yhteiskunnalliset haittavaikutukset ja USA:n harjoittaman valuuttapolitiikan olenainen kiristyminen johtivat yhdessä marraskuussa dollarin korvaamiseen vaihdettavalla pesolla.

Bushin hallitus kiristi kauppaosartoa

Toukokuussa 2004 Bushin äärioikeistolainen hallitus ilmoitti kiristävänsä kauppaosartoa entisestään rajoittamalla oleellisesti ulkokuubalaisten sukulaisilleen Kuubaan lähettämää raha-apua. Samoin kiristettiin siirtolaisten matkustusoikeutta entiseen kotimaahansa. Maata syytettiin lisäksi rahanpesusta. Lisäksi estämällä

Kuuba puolustaa taitavasti sosialistista järjestelmänsä. Kun Bushin hallinto haluaa kaataa Kuuban dollareilla, niin mitä tekee Kuuba? Kieltää dollarin! Seinässä etualalla maineikkaan kuubalaisen vapaustaistelijan Jose Martin kuva.

Kuubaa tallettamasta turismista, kovan valuutan myymälöistä ja muista kaupankäynnin palveluista hankkimiaan dollareita ulkomaisiin pankkeihin maalta evättiin mahdollisuus käyttää dollareitaan lääkkeiden tai ravinnon ostamiseen tai niiden tarvitsemiensa raaka-aineiden tuontiin, joista valmistetaan niitä tuotteita, joita vastaavasti hankitaan sukulaisilta saaduilla dollareilla. Näiden tempujen tarkoituksena oli eristää Kuuba taloudellisesti ja tuhoata sen matkailuelinkeino.

USA ilmaisi tämän päämääränsä selkeästi

USA:n läntisen pallonpuoliskon liiketoiminnan alivaltiosih- teeri **Daniel W. Fisk** julisti

9.10.2004:

”Toinen pilari strategiassamme on tunnistaa Castron hallinnon saamat pitkään mitätöidyt tulolähteet ja sen jälkeen supistaa niitä. Esimerkiksi turismi, joka on syrjäyttänyt sokerin viennin Kuuban tärkeimpänä ulkomaisen valuutan lähteenä... Kuten monet teistät ovat hoksanneet, että vähentämällä niiden resurssien virtaamista Kuubaan, jotka pitävät vallassa Kuuban kansaa sortavaa Castroa, me olemme kiristäneet politiikkaamme saarella suuntautuvien rahalähetysten, lahjaerien ja perhematkojen suhteen. Näistä kertyy arviolta 1,5 miljardin dollarin arvosta rahaa ja tavaroita... Me olemme riistäneet Castron hallinnolta yli 100 miljoonan dol-

larin edestä kovaa valuuttaa. Tämä heikentää Castron valankahvassa oloa ja vähentää sortoa 100 miljoonalla dollarilla.”

Fidelin vastaveto

”Miamiin mafian liikaisen kampanjan, rahanpesusyytteen ja USA:n uuden rikollisen valuuttapolitiikan vuoksi me otimme käyttööme viivyttelämättä toimet maamme suojelemiseksi. Minä pyysin Kuuban keskuspankkiä välittömästi valmistelemaan aika- taulun dollarin korvaamiseksi vaihdettavalla pesolla niin nopeasti kuin mahdollista. Vaihdet- tava peso korvaa dollarin Kuuban kansallisella maaperällä 8.11.2004 alkaen.

Ensinnäkin me teemme selväksi sen, että tämä ei merkitse sitä, että dollarin tai jonkin muun vaihdettavan valuutan hallussapidosta rangaistaisiin. Väestö voi pitää dollarinsa, jos niin haluaa. Se ei ole lain rikkomista. Marraskuun alusta lähtien dollaria ei enää hyväksytä meidän kovan valuutan kaupassamme. Siinä noteerataan vain vaihdettava peso.”

Maksuliikenne toimii myös pankki- ja luottokorteilla Kuubassa

Aikaisemmin Kuubaan saapuvan turistin oli käytettävä käteistä valuuttaa. USA:n pankkien sekä muiden rahoituslaitosten, jotka valvoivat näitä markkinoita, myöntämät luottokortit ja matkashakit eivät olleet jenkkien kauppaan vuoksi voimassa saarella. Rahauidistuksen myötä on toisin:

”Heillä, jotka vastaanottavat rahalähetyksiä ulkomailta, on kaksi viikkoa aikaa halutessaan koordinoida sukulaisiaan siitä, että nämä lähettäisivät tulevaisuudessa rahalähetyksensä muussa valuutassa kuin dollareina kuten euroina, Kanadan dollareina, sterling puntina tai Sveitsin frangeina, joista ei tarvitse maksaa minkäänlaista veroa. Maksuliikenne toimii myös luotto- ja pankkikorteilla verotta, eikä sillä ole väliä millä valuutalla laskut maksetaan. Rahaliikenteessä ei tarvita tuolloin käteistä rahaa ja näin ollen välttyään dollarisetelien tuomalta riskiltä.”

Lähde: ”Round Table” – broadcast, Fidel Castro, 25.10.2004

Matti Laitinen

Presidentti Jasser Arafat on poissa

11.marraskuuta 2004 maailmalle kiiri suruviesti Palestiinalaisten Presidentin ja huomattavan kansainvälisen vapaustaistelijan Jasser Arafatin poismenosta. Tämän suruviestin johdosta vapauden ja Palestiinan kansan ystävät ympäri maailmaa osoittavat solidaarisuuden tukena palestiinalaisille, jotka presidentinsä johdolla ovat taistelleet itsenäisyytensä puolesta jo yli puolen vuosisadan ajan.

Presidentti Jasser Arafat syntyi vuonna 1929 Jerusalemissa ja aloitti jo varhain taistelun kansansa puolesta kansainvälistä imperialismia ja sionismia vastaan. Hän oli mukana perus-

tamassa kansalaisjärjestö Fatahia ja nousi pian sen johtoon. 1968 Arafat valittiin Palestiinalaisten vapautusjärjestö PLO:n johtajaksi ja tästä alkoi hänen lähes neljäkymmentä vuotta kestänyt työnsä Palestiinalaisten edustajana koko maailmalle. 1974 Arafat puhui YK:n yleiskokouksessa ensimmäisenä ei-valtiollisena edustajana ja teki siellä laajan selostuksen Palestiinan kansan historiasta ja tarpeesta heidän itsenäisyyteensä.

1970-luvulla maailman edistyneet kansat kävivät imperialisminvastaista taistelua ja Palestiinalaisten asia sai suurta huomiota erityisesti sosialististen maiden ja kolmannen maailman keskuudessa: varsinkin Neuvostoliitto, Kuuba, Korean Demokraattinen kansantasavalta, DDR, Romania ja sitoutumattomien maiden liike osoittivat vahvan tukenensa Palestiinan itsenäisyyden puolesta.

Samaan aikaan Israel ja USA liittolaisineen tekivät parhaansa tukahduttamaan heidän asiastaan tässä kuitenkin onnistumatta. 1980-luvulla Palestiinalaisten ensimmäinen intifada sai laajaa

kansainvälistä huomiota ja yhä useammat maat tunnustivat Palestiinalaisten oikeuden omaan valtioonsa. Arafatista tuli kansainvälisesti tunnustettu valtionpäämies, jonka edustamaa hallintoa ei enää voitu sivuuttaa neuvottelupöydistä. Presidentti Arafat vieraili mm. Suomessa useita kertoja ja pohjoismaat olivat niitä ensimmäisiä länsimaita, jotka tukivat Arafatin työtä kansansa hyväksi.

90-luvun alussa Israel ei enää voinut kieltäytyä toimimasta Arafatin kanssa ja Israelin ja PLO:n rauhansopimus allekirjoitettiin Oslolla. Tämä sopimus takasi Gazan ja Jerikon alueen itsehallinnon ja antoi suuntaa- viivat Palestiinalaisten itsenäistymiselle. Seuraavana vuonna Arafat ja PLO saapuivat sankareina takaisin Palestiinalaisalueelle ja samana vuonna Arafatille yhdessä Israelin Rabinin ja Pereshin kanssa myönnettiin Nobelin rauhanpalkinto. 1996 Arafat valittiin suorilla kansanvaaleilla Palestiinalaisten presidentiksi.

Oslon rauhanprosessi sai vakavan takaiskun, kun jyrkän linjan sionisti ja USA:n ystävät Ariel Sharon nostettiin Israelin päämi-

nisteriksi. Hän aloitti välittömästi provokaatiot PLO:aa vastaan ja ilmoitti haluavansa Arafatin kuolemaa. Palestiinalaiset aloittivat syksyllä 2000 toisen intifadansa ja Israel ryhtyi raakoihin sortotoimiin heitä vastaan. Israel eristi Arafatin päämajansa Ramallahin ja yritti syrjäyttää hänet. Palestiinalaiset nousivat kuitenkin yhtenä rintamana puolustamaan häntä. Vastakkain olivat palestiinalaisten kivilingot ja sionistien ohjukset. Eristyksestä huolimatta Arafat ei luovuttanut vaan puolusti päämajaa oman henkensäkin uhalla.

Syksyllä 2004 Arafat sairastui vakavasti ja sairaalahoitosta huolimatta hänen työnsä oli tullut päätökseen. Arafat itse toivoi saavansa tulla haudatuksi Jerusalemiin Kalliomoskeijan juurelle, mutta Israelin viimeisen nöyryytyksen takia hänen maalliset jäännöksensä lepävät tänään Ramallahissa PLO:n päämajan alueella.

Monet tahot ovat syyttäneet Arafatia terroristiksi, joka vähät välitti kansansa eduista. Näitä väitteitä olemme myös Suomessa saaneet kuulla. Mutta Palestiinan

kansa ja Palestiinan ystävät ympäri maailmaa tietävät, ettei Arafat ollut terroristi, vaan huomatta vapaustaistelija ja kansanjohtaja, joka toi pienen kansan taistelun koko maailman tietoisuuteen. Koko elämänsä ajan hän toimi kansansa puolesta ja matkusti ympäri maailmaa kertomassa Palestiinan kansan asiasta. Päivääkään hän ei levännyt, vaan taisteli huolimatta niistä lukemattomista murhayrityksistä ja provokaatioista, joita Israel ja USA häntä vastaan masinoivat.

Presidentti Jasser Arafatin henkilökohtainen historia on myös Palestiinalaisten historiaa. Arafatin poismenon johdosta olennainen osa Palestiinan kansan historiaakin on kadonnut. Kuitenkin, Palestiinalaiset tulevat aina muistamaan Arafatin toiveen kansan itsenäisyydestä. Arafatin viitoittamalla tiellä taistelu itsenäisyyden puolesta tulee jatkumaan ja saavuttamaan vielä voittonsa.

Antti Siika-aho

Maailma USA:n presidentinvaalien jälkeen

Dosentti Pertti Multanen haastattelu 10.12.04

USA:ssa vaikuttaa kaksi tasaväkiä poliittista voimaa, hyvin konservatiivinen republikaaninen suuntaus ja tätä hieman demokraattisempi demokraattinen suuntaus. Miten voidaan ymmärtää, että kahdesta tasaväkisestä voimasta se huonompi kykenee aina voittamaan?

M: Yhdysvalloissa tätä ei voida pitää ihmeellisenä. Näissäkin vaaleissa tärkeä vaikuttaja oli pelon ilmapiirin luominen. Kun luodaan voimakas pelon ilmapiiri, niin äänestäjä mielellään tarttuu "varmaan vaihtoehtoon", joka näissä oloissa näytti olevan George W. Bush.

Tietenkin Bushin peruskannatus on edelleenkin vahvasti kolmen peruspilarin varassa. Yksi näistä pilareista on kristillinen oikeisto, mukaan luettuna vahva ryhmä näitä kristittyjä sionisteja, jotka ovat jopa Sharonin hallitusta oikeistolaisempia. Heillä on äärimmäisen oikeistolainen tulkinta maailmasta, joka ulottuu myöskin Lähi-Itään. Heille Irakin sota näyttäytyi tärkeänä osana sellaista maailmankuvaa, jossa Israelin voimaa tulee puolustaa ja rakentaa Lähi-Itään Israelin etuja paremmin palveleva kartta. Toinen tukijalka on suurteollisuus ja erityisesti öljybisnes, joka alusta saakka on ollut Bushin hallinnon taustalla. Kolmantena tukijalkana nousee esille aseeteollisuus, joka on ollut se intressipiiri, mikä tukee uusioikeistolaista republikaanista hallituskoneistoa... Tästä olemme puhuneet vuosikymmeniä.

Yhdysvallat on valtio, jossa aseeteollisuuden ja poliittisen johdon symbioosi on hyvin läheinen. Nämä asiat ovat vaikuttaneet Yhdysvalloissa vuosikymmeniä ja Bushin hallinnon sekä republikaanien pidemmän valtakauden taustalla vaikuttavat nämä kolme tukijalkaa, joita suurella rahalla voidellaan ja tehokkaasti hyväksikäytetään. Tämä pelon ilmapiirin luominen on osa propagandakoneiston toimintaa, joka on Yhdysvalloissa myös ennen näitä presidentinvaaleja luonut sen kansallisen keskusteluilmapiiirin, jossa on edetty näihin vaaleihin. Ja siinäähän tuotiin hyvin voimakkaasti esiin tämän terrorismin vastaisen taistelun sateenvarjon alla luotu uhkakava.

Eli kristillinen oikeisto, öljybisnes ja aseeteollisuus ovat se voima, joka USA:ssa tällä hetkellä dominoi yleistä mielipidettä?

M: Kyllä minä näen, että juuri näin on asia. Tässä on kyllä nähtävä sekini, että USA on vähän karrikoitusti sanottuna yksipuoluejärjestelmä, jossa itse asiassa demokraattien ja republikaanien välillä tässä suhteessa ei ole kovin ratkaisevaa eroa. Jos Yhdysvalloissa pääsis nousemaan esiin joku muuntajainen poliittinen voima, niin silloinhan tämä nykyinen valtarakenne olisi vaarassa murtaa. Yhdysvaltojen valtarakenne perustuu lainausmerkeissä yksipuoluejärjestelmälle, jossa demokraattien ja republikaanien vuorottelu vallasta ei itse asiassa muuta tätä Yhdysvaltain sisäistä hegemonistista valtarakenneä miksiäkään.

Tänään uutisten valta-otsikoissa on Ukrainan tilanne. Kuten ennen Neuvostoliittoa kohtaan, niin nyt Venäjää kohtaan on käynnissä voimakas propa-

Dosentti Pertti Multanen Helsingin yliopistosta arvioi lehdellemme, kuinka hän näkee tilanteen maailmassa muuttuneen USA:n presidentinvaalien jälkeen. "Pelkoni on, että tilanne maailmassa tulee vakavasti vaikeutumaan. Bush on itse avoimesti ilmoittanut, että hän tulee hyödyntämään tämän poliittisen pääoman, jonka kansa hänelle vaalessa osoitti...Yksi osa tässä on se, että Yhdistyneiden Kansakuntien, sen poliittisen roolin ja vaikutusmahdollisuuksien alajaso on ollut vahvasti menossa. Yhdysvaltain presidentinvaalin tulos uusokonservatiivien otteen vahvistuminen vaikuttaa suoraan myöskin tähän", sanoo Pertti Multanen haastattelussaan.

Dosentti Pertti Multanen työhuoneessaan.

ganda. Voisiko ajatella, että tässä käydään taistelua tämän maailman osan tulevasta jaosta ja siitä miten pitkälle EU ulottaa valtaansa?

M: Kyllä mielestäni tällaiset piirteet Ukrainan kohdalla ovat hyvin selkeästi näkyvissä. Ukrainan tilanne ei mielestäni mitenkään liity pekkään Ukrainaan, vaan on olematon osa prosessia, joka on käynnissä Keski-Aasiassa ja Kaukasian tasavalloissa. Myöskin Gruusia on länsilehdistön toimesta nostettu esiin tällaisena demokraattisen kansannousun nostaman vallankumouksen läpikäyneenä valtiona. Mutta kaikissa näissä tapauksissa on myöskin kysymys hyvin avoimesti Venäjän ja Yhdysvaltojen tai Venäjän ja Euroopan Unionin välisestä valtakamppailusta. Yhdysvaltojen poliittinen strategia on pitkään ollut kiinnostunut juuri Ukrainasta. Voidaan mennä Neuvostoliiton loppu-aikoihin, jolloin Zbigniew Brzezinski vaikutti presidentti Carterin kaudella ulkopoliittisena neuvonantajana Yhdysvalloissa. Hänhän kehitti silloin teorian Neuvostoliiton- ja sitten myöhemmin Venäjän hajottamisesta pienein osiin ja tämän voiman heikentämisestä tällä ns. shakkilautateorialla. Siitä lähtien Ukraina on nähty keskeisenä avaimena pitkälle menevään strategiaan uuteen jakoon, joka ulottuu Kaukasukselle, Keski-Aasiaan ja sitä kautta tietenkin syväälle Aasiaan. Kaikki viime vuosien sodat, Afganistanin sota erityisesti, tulee nähdä tätä samaa taustaa vasten.

Tässä on nyt uutena piirteensä se, että Euroopan Unioni on rajulla tavalla militarisoitumassa. Se on rakentamassa itselleen omaa hyökkäysarmeijaa, vaikka siitä tällä hetkellä puhutaankin humanitaarisin operaatioihin suunnattuna nopean reagoinnin joukkoina. Mutta kysymyksen on pidemmällä tähtäimellä nimenomaan siitä, että Euroopan Unioni valmistautuu eri imperialististen blokkien välisessä kilpailussa

pitämään puoliensa myöskin Yhdysvaltoja vastaan. Ja tässä katsannossa EU:n kannalta epäilemättä on suuri ongelma se, millainen on Venäjän reaktio tähän EU:n militarisoitumiseen, vahvistumiseen ja sen imperialististen luonteen selvempään esiintuloon. Ja tätä varten EU:ssa tarvitaan nyt erittäin tiukkaa Venäjän vastaista politiikkaa. Nämä roiskeet heijastuvat nyt mielestäni paitsi Ukrainan tilanteeseen kokonaisuudessaan, niin myös siihen Venäjän vastaiseen kampanjaan, joka on nostettu esiin EU:n parlamentissa ja jonka roiskeet puolestaan ovat ehtineet Suomeenkin jo jollain tavalla heijastua.

Mikä rooli USA:lla on tässä Ukrainasta käytävässä taistelussa, kun saattaa näyttää siltä, että USA ei osallistu tähän EU:n ja Venäjän Ukrainasta käytävään kädenväntöön ollenkaan?

M: On väärin tuudittautuaakaan siihen ajatukseen, että USA seuraisi Ukrainan tapahtumia jotenkin sivusta ja antaisi tässä EU:n ja Venäjän selvitteliä rauhassa keskinäiset välinsä. Ukraina Yhdysvaltain silmin katsottuna, kuten aiemmin viittasin, on vuosikymmeniä ollut keskeinen strategisen kiinnostuksen kohde. On muistettava, että Ukraina on aina ollut valtio, johon Yhdysvalloilla on erityinen intressi myös siitä syystä, että jo neuvostokaudella, jolloin Ukraina oli yksi neuvostotasavalto, Yhdysvalloissa asui miljoonia Ukrainasta emigroituneita ukrainalaisia, jotka koko ajan suuntausivat Ukrainaan aktiivista poliittista toimintaa ja propagandaa. Siksi sisäpoliittista syistäkin Ukraina on Yhdysvalloille merkittävä kohde, jota uusokonservatiivinen republikaanihallinto ei halua luovuttaa EU:n hallintaan, Venäjän hallinnasta nyt puhumattakaan. Näistä syistä Ukrainan tilanteesta on nyt kietoutunut yhteen hyvin monen siitä kiinnostuneen merkittävän suurvallan taustavaihtelu.

Ukraina sijaitsee siis sellaisessa solmukohdassa, jossa poliittisen- ja geopolittisen aseman lisäksi on hyvät maat ja paljon muita luonnon rikkauksia?

M: Se on luonnonvaroiltaan erittäin rikas alue ja tietenkin strategisesti myös tärkeä alue. Toisen maailmansodan historia, Saksan panssaridivisioonien eteneminen näyttää sen miten nämä Ukrainan arot olivat tärkeitä ja sitä kauttahan Saksa oli avaamassa reittiä Kaukasukselle Lähi-idän öljyvaroihin ja eteni myös Stalingraadiin saakka.

Lenin totesi, että blokkien välisessä kilpailussa maailman jaosta poliittikan keinojen loputtu turvautuaan aseisiin. Onko tässä tilanteessa vaara, että myös Ukrainassa Persianlahden, Afganistanin ja Jugoslavian tapaan joudutaan aseelliseen konflikttiin?

M: Tällä hetkellä tämä ei ole lähiäiköjen vaara. Mutta pidemmän tähtäimen teoreettisena rakennelmana ei ole poissuljettua nostaa esiin mahdollisuutta, että Ukraina tietoisesti hajotetaan. Tämähän olisi periaatteessa linjassa Brzezinskin Venäjää koskevan alueiden irrottamisen ja hajottamispolitiikan kanssa. Ukraina myöskin valtiona on sellainen valtio, jossa etniset rajalinjat ovat selvästi olemassa ja joiden pohjalle voivat ulkopuoliset vaikuttajat helposti luoda konfliktitilanteita, joita ne sitten saattavat käyttää hyväkseen.

Kysymys Ukrainan suhteen on aika tavalla valinkauhassa. Jos tämä nyt uusittavista vaaleista lähtenyt kriisitilanne Ukrainassa jatkuu pidempään, niin on aika todennäköinen vaihtoehto, että ajaututaan tilanteeseen, jossa Ukrainan eri alueet alkavat rakentamaan autonomiaa ja vahvistamaan omaa hallintojärjestelmäänsä. Tästä on ollut viitteitä jo nyt. Ja sen pohjalle voi helposti sitten syntyä suunnitelma Ukrainan

hajottamisesta erillisiin valtiokokonaisuuksiin. Pahimmillaan tämä sitten tarkoittaa tietysti myös, että ajaututaan aseelliseen välienselvittelyyn. Silloin syntyy hyvin suuri mahdollisuus, että siinä ovat vastakkain suurvallat tai blokit esimerkiksi EU ja Venäjä. Meilläkin on heitetty huolimattomasti ilmaan väite, että EU:n nopean toiminnan joukkoja tarvitaan kiristyvän Ukrainan tilanteen vuoksi. Sen mukaan voimme pian olla tilanteessa, jossa näitä joukkoja täytyisi heittää sinne taistelutehtäviin. Tokkopa nämä ihmiset, jotka tällaista puhuvat ymmärtävät, mitä ne näin sanoessaan oikeasti tarkoittavat.

Näkemyksemme mukaan USA:n taktiikkana on lähimpien vuosikymmenten kuluessa padota Kiinan kasvava taloudellinen vaikutusvalta. Näyttää, että Kiinan olisi syrjässä tästä Ukrainaa koskevasta kädenväntöä. Mikä logiikka tässä toimii? Onko niin, että USA heikon dollarinsa kanssa olisi kuitenkin jäämässä altavastajaksi?

M: Tämä on vaikea kysymys, koska Yhdysvaltain talous ja dollarin arvo ovat sillä tavalla alamaissa, että se on tarvinnut vahvaa tukea myös ulkomailta. Erityisesti Irakin sodan jälkeen tämä kuvio on ollut kääntymässä siihen, että Kiina on yksi keskeinen valtio, joka finanssijoituksilla ja finanssipolitiikalla on tukenut dollarin arvon- ja Yhdysvaltain talouden säilymistä. On vielä kysymysmerkki, mihin suuntaan tämä tilanne lähivuosina on kehittymässä. Aivan selvästi geopolitiinen muutos osoittaa, että USA on rakentamassa niin nopeasti kuin mahdollista tietyn tyyppistä kiristyvää maantieteellistä sotilaallista läsnäoloa niin, että se pysyyvällä sotilaallisella läsnäololla voi olla lähellä Kiinaa. Tähän liittyyvää nämä Keski-Aasian ja Afganistanin operaatiot.

Kyllä Yhdysvalloilla analyysiin mukaan on tavoitteenaan (samalainen analyysi on hyvin helposti löydettävissä myöskin amerikkalaisten tutkijoiden ja monien sotilaiden strategisista arvioista) koko tällä suurella Keski-Aasiassa käymällä pelillä padota Kiinan kasvavaa taloudellista valtaa. On hyvin suuri todennäköisyys, että Yhdysvallat ja Kiina myös ajautuvat aika jyrkkään konfliktitilanteeseen. Mutta ihan lähitulevaisuudessaan tästä ei ole mitään merkkejä ja taloudellisesti Kiina on edelleen hyvin selkeästi tukenut Yhdysvaltoja. Aiemmin tätä teki Euroopan Unioni. Eurooppalaiset sijoitukset olivat tärkeitä Irakin sotaan valmistauduttaessa. Edelleenkin ne ovat tärkeitä, mutta nyt siis uutena piirteenä Kiinasta on tullut pääomien finanssipääoman sijoitusten kasvu Yhdysvaltoihin. Yhdysvalloille tämä on tällä hetkellä taloudellisesti äärimmäisen tärkeä asia, josta ne eivät halua millään luopua.

Muuttiko USA:n presidentinvaali tätä asetelmaa. Miten Bush ja USA aikoo lähitulevaisuudessa vaikuttaa tähän tilanteeseen?

M: Kyllä minun pelkoni on, että tilanne maailmassa tulee vakavasti vaikeutumaan. Bush on itse avoimesti ilmoittanut, että hän tulee hyödyntämään tämän poliittisen pääoman, jonka kansa hänelle vaalessa osoitti. Jos Bushin ja näiden uusokonser-

vatiivien ajattelua tästä yhtään analysoi, niin silloin se merkitsee entistä aggressiivisempaa ja hyökkäävämpää ulkopoliittikkaa. Tämä voi tarkoittaa pahimmillaan sitä, että Yhdysvallat on sokeutemassa uusiin sotilaallisiin konflikteihin eri puolilla maailmaa. Ja tässähän tietysti kaikkein ensimmäisenä tulijalla on Iranin islamilainen tasavalta ja Syyria Lähi-idässä. Mutta vähänkin pidemmällä tähtäimellä saattaa olla kysymys myös monista muista alueista.

USA on tällä hetkellä Irakissa, Kosovossa, Afganistanissa. Jos USA sotkeutuisi Syyriaan, Iraniin ja vielä muuallekin, niin miten USA:n talous kestää sen?

M: Yksinään se ei kestäkään, mutta tämä globaalitalous toimii koko ajan sillä tavoin, että resurssit kaikkialta maailmasta tukevat Yhdysvaltain sotatuloa. Se tapahtuu tämän globalisaation ja finanssijärjestelmän muutosten piirissä. USA:n dollari on kuitenkin edelleenkin maailman globaalitalouden reservivaluutta ja ilman tätä dollarin roolia Yhdysvallat ei olisi kyennyt vuosikausiin ylläpitämään sitä monenkin sektorin maksutaseen alijäämää, joka Yhdysvalloissa on. Ei ole todennäköistä, että Yhdysvallat olisi lähdössä ninkään massiivisiin uusiin sotilaallisiin hyökkäyksiin. Mutta aggressiivinen ulkopoliittikka voi tarkoittaa myöskin tällaisia salaisia, kuten amerikkalaiset itse puhuvat, operatioita, jolla tuetaan erilaisia oppositiovoimia eri puolilla maailmaa. Ja tämä toiminta voi saada entistä aggressiivisemmän luonteen. Ja se taas helposti voi viedä eri valtioissa sisäisen tilanteen kriisitymiseen ja yhteiskunnallisiin konflikteihin.

Voidaanko nyt siis sanoa, että tähän maailmassa käytävää blokkien välistä uusimperialista jakopoliittikka USA:n presidentinvaali muutti niin, että USA:n rooli tulee muuttamaan aggressiivisemmaksi?

M: Näin voidaan päätellä, kun tarkastellaan mm. uusimpia henkilövalintoja USA:n ulkopoliittikan keskeisten päättäjien joukoissa. Puolustusministeri Donald Rumsfeld jäi paikalleen. Colin Powell tämä Persianlahden 90-luvun alun sodan komentaja sai lähteä ja hänen tilalleen tuli tämä Condoleezza Rice, joka on huomattavasti oikeistolaisempi. Nämä linjaukset osoittavat miten USA:n ulkopoliittikan linja saa entistä kärevämmän luonteen. On tietysti olemassa tämä ristiriita, josta puhuttiin jo, että USA:n talous on koko ajan veitsen terällä. Talouden- ja sotilaallisen voiman kannalta Yhdysvalloilla ei ole yksinkertaisesti varaa lähteä kovin moneen paikkaan joka puolelle maailmaa levittämään armeijaansa ja käymään sota. Mutta monenlaisia muita operatioita tietysti voi sisältyä tällaiseen aggressiiviseen ulkopoliittikkaan. Ja tämä koskee yhtä hyvin Venäjää, kuin alueita jossain Aasiassa, Afrikassa tai Lähi-idässä.

Mutta jos tilanne kärjistyy niin pitkälle että on pakko muuttaa poliittikan suuntaa kokonaan sodan kannalle niin silloinhan ei tietenkään välitetä taloudellisista realiteeteista?

M: Ei välitetä ja silloinhan tietysti kaikki mahdolliset resurssit mobilisoidaan nimenomaan sodan aggressiivisen hyökkäyspolitiikan tukemiseksi. on nähtävä myös, että terrorismivastaisen sodan nimissä t. sen sateenvarjon alla on Yhdysvaltain sotilaallista läsnäoloa levitetty

kymmeniin valtioihin Latinalaisessa Amerikassa, Afrikassa, Aasiassa. Tämä on ollut valtava operaatio, joka tässä parin viime vuoden aikana on toteutettu. Ja se on tapahtunut yksinkertaisesti sen turvin, että eri maissa ja eri maiden johdolta on saatu suostumus siihen, että amerikkalaiset terrorismivastaisen sodan erikoisjoukot sijoittuvat milloin mihinkin. Näitä on nyt Länsi Afrikassa, Itä-Afrikassa ja Aasian maissa, tällaisista Yhdysvaltain osavaltioista kuten Afganistanista nyt puhumattakaan.

Onko nyt jokin sellainen tähän maailman tilanteeseen USA:n presidentinvaalien jälkeen liittyvä asia, jota haluaisit erityisesti korostaa?

M: Yksi piirre joka minua huolestuttaa edelleenkin entistä enemmän on, että toisen maailmansodan jälkeen luotu turvallisuuspoliittinen järjestelmä on nyt hyvin vakavalla tavalla uhattuna. Yksi osa tässä on se, että yhdistyneiden kansakuntien, sen poliittisen roolin ja vaikutusmahdollisuuksien alasajo on ollut vahvistumassa. Yhdysvaltain presidentinvaalin tuloks uuskonservatiivien otteen vahvistuminen vaikuttaa suoraan myöskin tähän. Heillehän YK on kauhistus ja heille YK on organisaatio, joka heidän sairaan maailmankuvansa mukaan valmistelelee hyökkäystä Yhdysvaltoihin, Yhdysvaltain miehittämistä. Tällaisia puheita näiden uuskonservatiivien piiristä kuuluu.

Nyt tämä YK:n roolin mitätöiminen on tullut myös Euroopan Unioniin, jopa Suomen omaan sisäiseen keskusteluun. Tästähän on välähdyks, kun nyt eduskunnassa tai puolueiden kokouksissa puhutaan näiden nopeasti reagoivien valmiusjoukkojen mandaatista, niin kiista Suomessakin näyttää menevän nimenomaan sen välillä vaaditaan YK:n mandaatti vai riittääkö pelkkä Euroopan Unionin mandaatti. Tästähän on selvästi nähtävissä meilläkin ja Euroopan unionin tasolla se, että Yhdistyneitä Kansakuntia ollaan ajamassa alas

Ja meidän presidenttimme näyttää puolustavan sitä periaatetta, että tarvitaan se YK:n mandaatti?

M: Meidän keskusteluissa tämä on keskeinen jakolinja. Halonen ja Tuomioja näissä kuvioissa ovat selvästi asettuneet kansainvälisen turvallisuusjärjestelmän perusperiaatteiden tukemisen kannalle, ja nyt entistä avoimemmin näkyvät myös todelliset syyt siihen rumaan operaatioon, jolla pääministeri Anneli Jäätteenmäki siirrettiin syrjään. Ja Yhdistyneet Kansakunnat on siinä keskeinen. Mutta meillähän näyttää olevan erityisesti täällä oikeistopoliitikkojen joukossa ja näiden uusien europarlamentaarikkojen joukossa ääniä, jotka eivät välitä tippaakaan siitä pitkään vuosikymmeniä rakennetun kansainvälisen turvallisuusjärjestelmän perusteiden säilyttämisestä, vaan ovat iloisesti hyppäämässä tällaisen hyökkäyssodan mahdollistavan, tässä tapauksessa pelkästään Euroopan Unionin päätöksellä tapahtuvan nopean reagoinnin joukkojen avulla toteutettavan hyökkäyksen valmisteluun.

Toimittanut Heikki Mänikkö

Korean filmistudio

Korean Demokraattisen tasavalta on erittäin vahva kulttuurissaan. Tämäkin Pyongyangin lastenpalatsissa esiintyvä nuori tyttö on aivan ilmiömäinen huilisti. Eipä siis ihme, että myös elokuvateollisuus on Koreassa korkealla tasolla. Eikä elokuvien taso koske vain teknillistä osaamista, vaan myös sisältöä - toisin kuin valtaosalla Hollywoodin tuottamista raaista väkivalta- ym. roskafilmeistä.

Korean niemimaan vapautuksen jälkeen 1945 nuori Korean Demokraattinen Kansantasavalta alkoi vakaasti harjoittaa sosialistista rakennustyötä Japanilaisten tuhoamassa maassa. Samalla kun Korean Työväenpuolueen johdolla kehitettiin raskasta- ja kevyttä teollisuutta sekä koulutusta, myös marxismi-leninismi ja Juche-aatteeseen pohjautuvaa taidetta ryhdyttiin kehittämään toden teolla.

Presidentti Kim Il Sungin mukaan vallankumouksellinen kirjallisuus, kuvataide, ooppera ja elokuva heijastelevat kansan toiveita ja intoa rakentaa sosialismia. 1960-luvulla etenkin elokuva levittämään myös ulkomaille.

70-luvulla Pääsihteeri

Kim Jong Ilin johdolla korealainen elokuvataide sai jälleen uuden sysäyksen ja laadukkaita korealaisia elokuvia alettiin levittämään myös ulkomaille. Suurin osa Korean Demokraattisesta kansantasavallassa valmistetuista elokuvista on valmistettu Pyongyangin lähistöllä sijaitsevalla Korean Filmistudiolla.

Presidentti Kim Il Sung perusti studion 6. helmikuuta 1947 ja Kim Jong Ilin johdolla sitä laajennettiin huomattavasti 1970-luvun loppupuolella. Korean Filmistudio on useiden hehtaarien laajuinen alue, joka koostuu keskusstudiosta ja sitä ympäröivistä useista eri lavastekylistä. Studiolla on mm. eurooppalainen, japanilainen, kiinalainen, eteläkorealainen ja amerikkalainen kylä, joissa voidaan tehdä olosuhteisiin sopivia

elokuvia ja dokumentteja. Filmistudiolla voidaan toteuttaa elokuvien eri vaiheet mukaan lukien kuvaus, leikkaus, editointi, äänitys jne. Samalla filmistudiolla on erinomaiset varastot vaatteita ja kulisseja sisätilojen kuvauksia varten sekä musiikintekotilat elokuvien musiikkia varten.

Pääsihteeri Kim Jong Ilin toiveesta filmistudiolle on hankittu mitä moderneimmat laitteet elokuvien tekoa varten. Hän onkin vieraillut filmistudiolla satoja kertoja hänen toimiessaan Työväenpuolueen keskuskomitean kulttuurivastaavana ja hän on uhrannut paljon aikaa tutkimaan elokuvien vallankumouksellisen sanoman ja teorian tilaa. Kim Jong Il on myös opastanut elokuvantekijöitä heijastamaan elokuvissa nimenomaan kansanjoukkojen tarpeita ja tekemään niistä mahdollisimman realistisia ja todellisuutta heijastavia.

Näiden opastusten suurimpina timanteina voidaan pitää elokuvia Kukkaistyttö, Veren meri ja Star of Korea. Nämä elokuvat ovat sekä koti- sekä ulkomailla saaneet huomattavaa tunnustusta ja useita palkintoja niiden loistokasta kuvaustekniikasta, musiikista, äänityksestä ja näyttelijäsuorituksista. Onpa elokuva Kukkaistyttö esitetty myös Kom-teatterin sovelluksena suomalaisilla näyttämölavoistakin. Lisäksi elokuvat Kukkoista kylä, Valssilaitoksen yöläiset sekä Sataman tytöt ovat olleet erityisen suosittuja korealaisen keskuudessa. Ehkä kuuluisin Korean Filmistudion tuotos on kuitenkin elokuva Hong Gil Dong (1986) joka laadultaan vastaa Aasian kaavassa Hongong-elokuvien tasoa. Tämä elokuva kertoo

muinaisesta Japanilaisista vastaan taistelleesta soturista ja elokuva on myös esitetty Suomen TV:ssä nimellä Samuraininja.

Aivan viimevuosiin asti Hong Gil Dong on ollut korealaisen keskuudessa suosittu, mutta uuden vuosituhanen alun elokuvat kuten Me Asumme täällä ja Puu kasvaa juuristaan ovat nousseet suureen suosioon. Näissä elokuvissa käsitellään vahvasti niitä ongelmia, jotka Korean Demokraattista Kansantasavaltaa kohtasivat 90-luvun puolivälissä sekä niitä saavutuksia, joita Korean kansa teki nk. Ankaran marssin aikana 90-luvun lopulla.

Amerikkalaisten törkyelokuvien ja Hollywoodroskan vuoksi Korealaisia elokuvia on ollut hankalaa levittää pelkästään voittoa tavoitteleville TV-yhtiöille ympäri maailmaa, mutta muutaman viime vuoden aikana tehdyt tasokkaat korealaiselokuvat niin Pohjoisesta - kuin Etelästäkin ovat saaneet kansainvälistä huomiota.

Korean Demokraattisessa Kansantasavallassa elokuvataide ei perustu rahaa tekemiseen vaan se on olennainen osa uutta sosialistista kulttuuria, jossa kansan ja maan tämän päivän tilannetta ja uskoa tulevaisuuteen kuvataan kameran keinoin.

Antti Siika-aho

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Lakkojen laillisuudesta.

Tiedotusvälineet luovat hämääriä käsityksiä lakkojen laillisuudesta kuin myöskin muista asioista. Ne jotka ovat itse kokeneet lakkoja ihmettelevät tällaista tiedottamista.

Käsite "korpilakko" syntyi spontaaneista lakoina korvessa. Harvat niistä ovat tulleet yleiseen tietoisuuteen. Minun oma ensimmäinen lakko oli korvessa ja kesti noin viisi minuuttia. Silloin työnantaja joutui olosuhteiden pakosta lähes tuplaamaan ansiot. Työnantaja ei nähnyt muuta realistista mahdollisuutta.

Seuraava lakko oli "laillinen". 16.000 valtion työntekijää oli lakossa yli viikon. Olin lakko-vartijana ja siitä lähtien olen ollut mustalla listalla. Samalla työpaikalla oli muutama minuutin mielenosoituksia ja kaikki vaatimukset menivät läpi.

Yleislakon aikana alkoi kypsyä vallankumouksellinen tilanne, mutta oikeistososialidemokraatit pettivät työväenluokan. SAK:n silloinen puheenjohtaja Eero Antikainen sai maksaa hengellään kovan linsansa.

Olin 60-luvun alussa pääluottamusmiehenä Kone Oy:n hissi-tehtaalla Helsingissä. Ennen tätä luottamustehtävää olin siellä ammattiosaston puheenjohtajana. Silloin työnantaja kiristi työehtoja ja päreet paloivat kaikilta työntekijöiltä. Tehtiin nelipäiväistä viikkoa ja siinä helmikuussa tapahtui paljon onnettomuuksia. Tarkoituksena oli viikolla oli mm., että ei tarvitse maksaa pyhäpäiväkorvausta pitkältä perjantailta. Siis kaikki 600 työlläistä viettivät "hiljaisen hetken" tulossa olevalle ansion menetykselle. Pian sen jälkeen jouduin pääluottamusmieheksi ja siinä

lakon puheenjohtajana oli sitten meriitejä, että työnantajalla oli hiukan parempi kuulo. Tietenkin työnantaja soitti Metalliliiton. Huuliveikkona tunnettu palkkasihteeri Puska sanoi, että eihän Metalliliitto ole ollut lakossa. Puska lisäsi, että mahtaisikohan se olla MRA:n hommia. Siitä amerikkalaisesta järjestöstä puhuttiin silloin paljon. Työpaikalla yritti työnantaja sanella huippuammattimiehille, joita koko Suomessa oli vaan 10, että miten urakat lasketaan. Osaston luottamusmiehes tuli kertomaan surussa minulle ja sanoi, että kieltäytyykö asentaja käämmästä, kun kellokalle tulee. Sanoin, että jos kaikki on yhden miehen varassa, niin asia on hävitetty. Seuraus oli että työpaikan kaikki 6 ammattimiestä menivät työpisteeseen ja alkoivat ihmetellä, "että onpa kellokalle hieno kello. Saisiko sitä katsoa, että käykö se"?

Kun tuli selväksi, että kunnialiset metallimiehet eivät alistu saneluun, niin minut kutsuttiin konttoriin ja minua syytettiin lakosta. Minä sanoin, että tulisi arvostaa harvinaisia ammattimiehiä ja kuunnella, sillä nyt ollaan Helsingissä eikä käyttöinsinöörin kotipitäjässä Ilmajoella. Insinööri poltti pärensä ja marsi ulos ja siedettävä sopimus sovittiin työnjohtajan kanssa.

Kymmeniin vuosii ei ole tullut suuria muutoksia varsinaiseen lakkoja koskevaan lainsäädäntöön, mutta ammattijärjestöjen yhteistyö työnantajien kanssa on kääntynyt työntekijöiden vahingoksi. Se näkyy erikoisesti Työtuomioistuimissa. Lakkoja pidetään yleensä laittomina jos niillä pyritään muuttamaan työehto-

sopimusten sisältöä. Periaatteessa pitäisi myötätuntolakkojen olla laillisia, jos niillä ei ole kytkentää omaan alaan. Tulevaisuudessa kuitenkin on olemassa vaara, että lakkoja voidaan tuomita laittomiksi toisissa maissa, jotka ovat EU:n jäseniä. Göteborgin satamassa saarretusta tanskalaisen varustamon alusta on ainakin yritetty käsitellä tanskalaisessa tuomioistuimissa. Mielenilmaus siis pitäisi periaatteessa olla vielä toistaiseksi mahdollisia.

Tämänvuotinen työnantajien vyörytys oli kauan suunniteltua. Ulkomaisia yhtiöitä käytettiin nyrkkinä työolosuhteiden huonontamiseen. Samoin voittoa tuottavat suuryhtiöt potkivat työntekijöitä ulos kiristystarkoituksessa. Jatkon tiedämme. AKT otti haasteen vastaan ja vei huomattavan osan vaatimuksesta läpi ja silloin hiljentyi Fagernäs. Kuitenkin vielä pistettiin Hankenin professori Guy Ahonen höpsemään pehmeitä. Soinin professorille ja halusin keskustella lakkojen taustoista. Hän ei kuitenkaan halunnut. Eihän professori voi puhua työmiehen kanssa.

Petos työväenluokkaa kohtaan tuli toisessa muodossa TUPO neuvotteluissa kuin olin kuvitellut. Valtiokapitalismin oloissa hallitus sekaantui neuvotteluihin. Ja takaisku tulee viiveellä omaisuusveron poiston ansiosta. Siis työnantajat saivat läpi eräitä tärkeitä huononnuksia yhteiskunnassa. Jo eduskunnassa todettiin, että omaisuusveron poisto käytännössä merkitsee myöhemmin leikkauksia sosiaaliskortilla.

Wäinö Pietikäinen

SAKn petturit

Ei odottamalla ja voivottelemalla mikään muutu eikä edes kiroamalla SAK: ta. Ihmetellään, milloin SAK ryhtyy ajamaan jäseniensä etuja. Ei ole sattumaa, että ihmiset liittyvät "Loimaan liittoon". Se on selkeä osoitus siitä, että uudet työntekijät eivät ole kiinnostuneet SAK:n tyhjänpuhumisesta. "Loimaan liitto" ei toimi ole mikään taisteleva liitto, mutta se ei olekaan erottava tekijä vaan se, että tyhjän saa paljon halvemmalla "Loimaan liitosta". Joidenkin haastattelujen mukaan suurin osa porukoista on liitoissa vain ansiosidonnaisen päivärahahan vuoksi. Jäsenillä on ääni-oikeus, mutta mistään ei äänestettä! Jos, tai kun jäsendemokratia ei toimi, niin vaihtoehdoksi jää erota noista epädemokratialii-toista ja perustaa uusia. Puolassa syntyi aikoinaan Solidaarisuus-ammattiliitto, kun valtion liitto ei kuunnellut jäseniään. Oikeastaan on turha odottaa, pitää toimia! Erotkaa ihmeessä tästä SDP:n (lyhennys Suomen duunarin pettäjät) liitosta ja perustakaa uusi riippumaton liitto!

Eläkkeelle pitäisi siirtyä myöhemmin? Että globaaleja porvareita, meidän herrojamme pitäisi työntekijäin hiellä lihottaa vielä kauemmin? Mitä teki SAK, kun ehdotettiin korkeampaa eläkeikää? Sulki korvansa! Mitä tulkua siinä on, kun meidän "harramme" kilpailevat palkankorotuksilla ja aikaisella eläkkeelle menolla - ja työntekijäin keskusliitto kilpailee siitä, kuka pienimmällä palkalla tekisi töitä? Mitä järkeä siinä on, Ihalainen? Eikö meidänkin pitäisi kuroa sitä palkkojen jälkeensä jäänyttä eurooppalaiselle tasolle - kuten kansanedustajamme sanoivat tehneensä, kun nostivat paikkojaan yli 30-prosenttia? Eihän työntekijöiden kannata laskea paikkaansa tai tyytyä kitupalkkoihin, vaan nostaa palkkaansa kaikkialla maailmassa.

Monet työttömät ovat SAK:n jäseniä. Mitä SAK on tehnyt heidän hyväkseen? Työntekijäin palkankorotuksista luopuminen tai pieniin korotuksiin suostuminen ei ole solidaarisuutta työttömiä kohtaan vaan "solidaarisuutta" työnantajalle. Yhtä vähän SAK:n Ihalainen on puolustanut pienituloisia kuin Hitler juutalaisia!

Ammattiliittoihin kuuluu paljon jäseniä. Halutessaan SAK voisi pysäyttää koko Suomen. Miksei se käytä voimaansa ja lyö luuta kurkkuun kukkoilevalle työnantajaliitolle? Miksi SAK:n toimia saa odottaa kauemmin kuin Jeesuksen toista tulemistä? Matala-palkkaratkaisusta on puhuttu jo pitkälti yli 20 vuotta. Mitään SAK ei ole saanut aikaiseksi. Nytkin asia jäi toivomusponsiaastele. Mutta, voisiko toisin ollakaan? Liiton johdossahan on aatteettoman ja periaatteettoman puolueen, SDP:n, edustajia.

Varsinaisesti sosia(a)lidemokratia ei ole mikään aate. Sehän on liike (niin demarit väittävät), joka on 1900-luvun alusta lähtien

lipunut yhä oikeammalle eikä oikeammalla enää olekaan kuin Kokoomus. SDP:n "aateellinen" selkäranka on yhtä taipuisa kuin keitetty makaroni. Sen puheet ovat vasemmalla ja teot oikealla.

(Suurituloisten) Veronmaksajain liitto väittää, että säännöllisessä työssä oleva duunari hyötyy enemmän palkankorotusten ja veronalennusten yhdistelmästä kuin pelkästä suuremmasta palkankorotuksesta. Siinä on vain se virhe, että nykyään jo suuri osa työvoimasta on osapäivä - tai osavuositöissä eikä missään "säännöllisessä työssä". Sillä tilastolla ei ole mitään tekemistä suomalaisten enemmistön tulotason kanssa. Tuo säännöllisen työn keskipalkka on yli 2400 euroa, kun taas yli 60-prosentia kaikista suomalaisista saa alle 1000 euroa kuukaudessa. Siis vähemmän kuin aiemmin! Puhumattakaan, että kaikenlaiset veroluonteiset maksut ovat samanlaisesti nousseet.

Kunnon palkankorotuksen hyvä puoli on se, että se suurentaa eläkettä ja kaikkia palkanlisä - ja ennen kaikkea - hyödyttää myös pienituloisia. Sille ei tule loppua, jos valtio ryhtyy alentamaan yritysten veroja. Ruotsalaiset sanovat Suomea Pohjolan Thaimaaksi. Totta, mutta sekään ei riitä. Nyt yritysveromme (26%) on jo alhaisempi kuin Thaimaan! EK ehdotti jo työntekijäin palkkojen alentamista. Lopettakaa siellä SAK:ssa lassyttämisen työntekijä ja työnantajien yhteisistä eduista: Niitä ei ole. Eikä niitä ole koskaan ollutkaan!

"Maat uudestaan jaetaan! Köyhäin verot poistetaan! vanhuuden eläkkeet varataan! Tieto ja valistus levitetään ilmaiseksi!..." Siinä 1900-luvun alun SDP, joka oli aatetta jaloa täynnä. Silloin SDP oli työväenpuolue. Työttömien ja pienipalkkaisten toimeentuloa on huononnettu jo yli kymmenen vuotta. SDP on muuttunut siksi porvariston edustajaksi, mitä vastaan se 1900-luvun alussa kapinoi.

Hannu Alm

Kasvaneet EU-maksut - konkurssi Suomelle?

Vähän aikaa sitten Apu-lehdessä kerrottiin kuinka EU vie Suomen rahat ja kaiken lisäksi maksut EU:lle kuusinkertaistuvat. Tämä on täysin järjetöntä, hölmöläisten touhua. Rahaa tarvittaisiin paljon tärkeämpiin kohteisiin, mutta politiikon typerykset haluavat sijoittaa rahaa EU:n byrokralle tolkkuttomia summia. Tällaisella tyyllillä on EU:lle itselleenkin ikävät seuraukset. EU saattaa jo tämänkin takia ajautua umpikujaan niin kuin politiikan tutkijat ovat kertoneet.

Suomi on konkurssissa, jos maksut vieläkin nousevat. Nyt olisi aika laittaa rahahanat kiinni EU:n suuntaan.

Juha Fors
Lahti

Köyhyys vie terveyden ja tappa!

Kuntoutussäätiön äskettäinen tutkimus, joka paljasti työttömyyden tappavan väestöä enemmän kuin työn erot, on vanhastaan jo Marxin ja Engelsin paljastama seuraamus. Väite, että alkoholin käyttö työttömillä olisi suurin syy lisääntyvään kuolleisuuteen, ei nykyisinkään voi pitää lainkaan paikkaansa. Se voi olla yksi osatekijä, mutta ei syy, sillä millä ihmeellä nälkäräjan alapuolella olevilla tuloilla työttömillä on varaa sen enempiä viinaan kuin terveelliseen ruokaan. Suurin syy on huono, niukka ja vitamiiniköyhä ravinto ja riittämättömät käyttövarat ja sitä kautta kaikenlainen kurjistuminen. Työttömyyteen myös liittyy avioeroja, sosiaalisten suhteiden katkeamista ja yleistä syrjäytymistä. Ne tappavat.

Jos viina olisi syy, olisi kuolleisuuden nousu tilastoissa etupäässä nähtävissä hyväntuloisten, paljon alkoholia käyttävien ryhmässä. Mutta heillä viinan vaikutus elämän pituuteen on hyvin

minimaallinen. Varakas juoppo, jolla on varaa juoda, voi tappa itsensä viinalla, mutta ei pitkäaikaistyötön, joiden kuolleisuuden nousun on tutkimus paljastanut. Jos juo, ei ole varaa syödä, ja jos syö edes lähes terveellisesti, ei ole varaa juoda viinaa. Saati, että yleensä on varaa mihinkään muuhunkaan Köyhyys ja kaikenkattava kurjistuminen tappa se on tosiasia. Viinalla ei siinä ole kuin satunnainen yhteys. Siksi kurjistuminen on ainoa ja todellinen syy.

Juuri tässä Kapitalismin kirous kansalaisia kohtaan on paljaimmillaan ja ilmiönä se on riistoa pahimmillaan. Kapitalismi on tappavaa raakuudessaan kaikella lailla. Siinä on se syy jonka mukana kaikki sairaudetkin tulevat aika ajoin. Koskaan aiemmin ei työttömyys ole koskenut näin useita ihmistä ja näin kauan kuin nykyisen ihmisvihamielisen talouspolitiikan aikana.

Kun Neuvostoliitto kaatui ja siellä siirryttiin sosialismista

raakaan markkinakapitalismiin, tapahtui myös siellä kuolleisuuden huikea nousu. Miesten keski-ikä putosi lähes kymmenellä vuodella. Tässäkin tapauksessa kuolleisuuden noususta alettiin syyttää viinaa. Näin vain peitettiin totuus, että kapitalismi tappa. Kyllä Venäjällä osattiin juoda reippaasti vodkaa Neuvostoliiton aikainakin, mutta niiltä, jotka syytettiin kuolleisuuden noususta alkoholia, jäi vastaamatta, miksi kuolleisuus nousi väestökapitalismin siirtymisen jälkeen. Vain sosialismissa toteutuva mitä laajin demokratia ja yhteiskunnan takaama perusturva, joka estää ihmisten syrjäytymistä, kykenee ratkaisemaan tämän asia kansan edun mukaisesti. Kapitalismi nykyisellään ei enää sinne koskaan kykene pysyvästi. Tämä on asia, joka on todistettavissa.

Juha Haavisto/Kä

Tukea **Kansan äänelle**

Hannu Kautto 60,00 e; Reijo Katajaranta 20,00 e; Heino Havia 100,00 e; Tarja Männikkö 29,00 e; Kalevi Wahrman 10,00 e; Reino Lahtinen 3,00 e; Wainö Pietikäinen 18,60 e; Juha Kieksi 100,00 e; Heikki Männikkö 25,00 e; Heikki Sipilä 5,00 e; Vili Lehtoranta 3,00 e; Eira Kärki 40,00 e; Juhlatuuli 50v 18,00 e; Esko Auervuolle 20 e; Timo Nieminen 20 e; Mishka Kääriäinen 8 e;

OKO 554114-227966

Meidän on turvattava, että Suomen kansa tietää totuuden vuoden 1918 tapahtumista

6.12. pidetyssä muistotilaisuudessa Kansalaissodassa kaatuneiden punaisten valtakunnallisella muistomerkillä Helsingin Eläintarhassa Reijo Katajaranta painotti historian muistamisen tärkeyttä.

Meidän on turvattava, että Suomen kansa tietää totuuden vuoden 1918 tapahtumista. Näistä tapahtumista vaiettiin hyvin kauan. Ne olivat tutkijatonta, tuntematon valkoinen läiskä valkoisen Suomen historiassa aina 1960- 70-luvulle asti, jolloin asioista vasta saatettiin puhua. Tuolloin vasemmistolaisena, niin sanotusti "taistolaisena" aikakautena myös tämän hienon muistomerkkin pystyttäminen tuli mahdolliseksi.

Nyt tiedämme yhä enemmän tuosta n. 30.000 työläisuhria vaatineesta kansalaissodasta. Tiedämme myös jo melko hyvin kansalaissodassa surmansa saaneiden nimet. Suomen Sotasurmat projekti on näitä selvitetty. Mutta onko tämä projekti löytänyt läheskään kaikki surmatut tai vankileireillä tauteihin ja nälkään kuolleet? Meidän tulee tarkastaa, ovatko kaikki meidän tietämämme vuoden 1918 tapahtumissa surmansa saaneet punaiset rekisteröityinä tuolla uhrien listalla.

Historiaa väärennetään hyvinkin ahkerasti. Mikään muu kuin oma työme ei takaa, etteikö se herkästi jälleen unohtettaisiin ja väärennettäisiin. Ettei kävisi niin, että tällekin kivelte joskus nousisi jonkinlainen maansiirtokone ja kuljettaisi tämän hienon muistomerkkin pois sulatettavaksi kupariksi jollakin tehtaalla.

Historian väärennyksistä meillä on lukuisia esimerkkejä. Muutama vuosi sitten Suomi nimisi Voitonpäivän 9. toukokuuta uudelleen. Nyt sitä kutsutaan Eurooppapäiväksi. Aivan vastikään Venäjän duuma päätti olla juhlimatta Lokakuun vallankumouksen vuo-

sipäivää 7. marraskuuta. Sen sijaan nyt Venäjällä aletaankin juhla 4. marraskuuta vuosipäivänä, jolloin v. 1612 puolalaiset ajettiin pois Moskovasta. Tämän seikan juhlimista Venäjän nykyiset vallanpitäjät pitävät siis tärkeämpänä kuin Lokakuun Suuren Sosialistisen Vallankumouksen vuosipäivän vaalimista.

Vasta julkaistussa kirjassaan Taistolaisuuden harmaa kirja Heikki Mäki-Kulmala, tämä marxismiin totaalisen pesäeron tehnyt entinen taistolainen, sanoi vuoden 1918 tapahtumista, että ne olivat vain sattuma historian virrassa, eikä niistä pitäisi vetää mitään laajempia johtopäätöksiä eikä yhteyksiä muihin historiallisiin tapahtumiin.

Tämä on kyllä varsinainen takinkääntö ja historian väärännös. Emmekö me juuri tänään ole lähes samassa tilanteessa kuin työläiset Suomessa v. 1918. Äskeisessä bussilakossa, kun bussikuskit halusivat neuvotteluja osa-aikatyön käytöstä työnantajan kanssa, työnantajan ylimielinen vastaus oli, "ettei mitään neuvoteltavaa ole". Nyt lakon jälkeen työnantajapuoli haluaa myös kymmenkertaistaa lakkosakot ja julistaa pakkosovitteluun kaikki lakot, mitkä työtuomioistuin on useampaan kertaan tuominnut laittomaksi.

Kapitalistit ottavat nyt käyttöön lain ja oikeuden unohtaan, että laki ja oikeus ovat aina valtaapitävien, hallitsevan luokan laki ja oikeus. Eivät ne ole mitään jumalallisia Mooseksen lakeja. Tämän seikan ymmärsi myös Karl Marx vuonna 1842 toimiessaan lehtimiehenä Rheinische Zeitungissa, kun hän huomasi kuinka talonpoikien ikaikainen oikeus kerätä polttopuita metsästä määräteltiin yhtäkkiä varkaudeksi. Laulussamme sanotaan, että "Tää on viimeinen taisto, rintamaamme yhtykää". Tämä onkin viimeinen taisto, mutta se ei olekaan mikään yhden päivän kertatapahtuma. Se on kokonainen vuosisatojen mittainen aikakausi.

Tällaisessa tilanteessa me elämme nyt v. 2004 globalisoituvassa Suomessa. Me olemme edelleen samojen haasteiden edessä kuin toverit vuonna 1918, mutta voidaksemme ottaa haasteen vastaan ja voittaa tämän taistelun, meidän tulee ottaa huomioon koko työväenliikkeen taistelun aikaisempi historia ja kokemus.

SFT toimii

SFT:n jäsen- ja opintotilaisuus la 15.01.2005 klo 13.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67. Tervetuloa kaikki asiasta kiinnostuneet.

SFT laskee kukat Punaisten valtakunnalliselle muistomerkille Eläintarhassa torstaina 27.01.05. Puhuu SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Järjestöliput mukaan.

SFT:n perinteinen kukkien lasku Punaisten muistomerkille, sekä Viime sodassa toteutettujen muistomerkille Malmilla. Kokoonnumme Malmin hautausmaan pääportilla su 30.01.2005 klo 11.00. Tilaisuudessa puhuu Juho Haavisto. Järjestöliput mukaan.

Kokouksia

EU:n Vastaisen kansanrintaman hallituksen kokous pidetään keskiviikkona 19.1.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään kevään toimintaa.

Helsingin Vappumarssitoimikunnan kokous tiistaina 11.1.2005 klo 18.00 Timpurien kerholla Mäkelänkatu 8. Aloitetaan vuoden 2005 vappumarssin valmistelut.

KTP:n Helsingin piirin opinto-kerho "Uusi Sirola" aloittaa jälleen toimintansa sunnuntaina 9.1.2005 Hermannin kerholla klo 19.00. Opintoaiheeksi otamme historiallisen materialismin. Kaikki kiinnostuneet tervetuloa.

Valtterille

KTP:n Helsingin Piirijärjestö on varannut kirpputoripaikan Valtterilta, Aleksis Kivenkatu 17 lauantaina ja sunnuntaina 22.-23.1.2005. Myyntiaika on klo 9.00 - 15.00.

Tarvitsemme puhdasta ja hyväkuntoista kirpputori-tavaraa, jonka voi toimittaa paikan päälle tai etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö puh. 7012628 tai Esko Auervuolle puh. 6949307. Rahaa tarvitaan Kansan Äänen julkaisemiseen ja kaikkeen muuhun välttämättömän toiminnan pyörittämiseen. Itseltäsi, ystäviltä ja tultuista löytyy varmasti käyttökelpoista tavaraa, joita itse ei enää tarvitse, mutta jota joku muu tarvitsee. Tavarana tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä.

Kiitokset kaikille niille, jotka ovat jo aiemmin tavaraa tuoneet ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

Kansan äänen puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 30.12.04 alkaen klo 18.00

Tervehdyssanat Timo Kangasmaa
Puuropuhe Pekka Tiainen

Ohjelmassa myös Berta ja Jussi, Konnakööri, Heikki Männikkö sekä Paavo Heikkinen + hanuri
Lisäksi arpajaiset, kahvia ja glögiä

"Puuroa syödään ja leikkiä lyödään."

Tervetuloa!
Järjestää Kansan äänen julkaisujärjestöt

Juche-aatteen opintoyhdistys -

The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielisiä aineistoa korealaisesta sosialismista!

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 15.12.2004
- 12.1.2005 ja
- 9.2.2005
klo 19.00-19.30

EU:n vastainen kansanrintama ry

www.euvkr.com
euvkr@kaapeli.fi

Muutosvoimat Suomi rp
www.muutosvoimat-suomi.fi
muutosvoimat@kaapeli.fi

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistit.cjb.net/

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi

Sähköposti: kominf@kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postituslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.

PL 66, 00841 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Kommunistien liiton seminaari ja vuosikokous

Lauantaina 22.1.2005 alkaen klo 11.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Vuosikokouksen edellä pidettävässä seminaarissa käsittelemme kommunistien toiminnan kehittämistä ja näköaloja. Kysymyksestä: "Miksi maassamme on useita kommunistisia järjestöjä, miten ne eroavat toisistaan ja mitkä ovat niiden yhdistymisen näköalat" alustaa Heikki Männikkö.

Vuosikokouksessa käsitellään normaalit vuosikokousasiat. Tervetuloa mukaan kaikki asiasta kiinnostuneet.

Seminaari järjestetään yhdessä DSL:n kanssa.

JULKAISIJAT:

EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:

PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:

040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:

Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:

Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:

OKO 554114-227966

PAINOPAikka:

Kangasalan Lehtipaino

EU:n perustuslaki – kansallisvaltioista liittovaltioon

Kun Suomi liitettiin 1.1.1995 silloiseen EY:hyn, kansa ei sitä katsellut hyvällä. Tämä kuva on vuodelta 1994, jolloin Ahon hallitus kävi neuvotteluja Suomea liittämiseksi EU:n jäseneksi.

EU:n perustuslaki hyväksyttiin 29. lokakuuta Roomassa. Perustuslakia on totuttu pitämään itsenäisen valtion ominaispiirteenä ja niin nytkin, EU on ottamassa aimo harppausta kohti liittovaltiota. Perustuslaki on kuitenkin rakennettu yksinomaan uusliberalistisen talouspolitiikan toimintaedellytysten turvaamiseksi. Niinpä perustuslaki onkin tavallisen kansalaisen näkökulmasta yksinomaan haitallinen.

Euroopan unionin jäsenvaltioiden päämiehet hyväksyivät EU:n perustuslain pari kuukautta sitten Rooman huippukokouksessa. Jotta perustuslaki astuisi voimaan on se vielä ratifioitava kaikissa EU:n jäsenmaissa. Eräät jäsenvaltiot järjestävät perustuslaista neuvoo antavan kansanäänestyksen ja jotkut maat eivät. Suomen pääministeri Matti Vanhanen on ilmoittanut, ettei kansanäänestystä järjestetä.

Suomen tie EU:iin oli täynnä valheita

Se, että Suomessa ei haluta järjestää EU:n perustuslaista kansanäänestystä on tietenkin looginen jatko sille politiikalle, mitä Suomessa on viime vuodet harjoitettu. Pitkälle 1990-luvulle saakka keskeiset poliittiset vaihtokuttajat vakuuttivat, ettei Euroopan Unioniin liittymisen ole Suomen tavoitteena, vaikka asiaa kullisen takana koko ajan valmisteltiin.

Suomen EU kansanäänestys v. 1994 taas oli äänestys, josta Suomikin herkästi arvostelee kolmansia maita. Hallitus ja hallituksen linjaa edustavat tiedotusvälineet mustamaalasiivat EU:n vastustajia ja kriittiset näkökulmat eivät päässeet ns. riippumattomissa tiedotusvälineissä esiin.

EU:iin liittymisen yhteydessä vakuutettiin, että liittymisen EU:iin ei tarkoita rahaliiton (EMU) hyväksymistä, vaikka jälleen rahaliittoon liittymisen oli jälleen aktiivisen valmistelun alla. Lopulta rahaliittoon mentiin kysymättä kansan mielipidettä.

Tätä taustaa vastaan on ymmärrettävää, että hallitus ei halua kysyä perustuslaista kansan mielipidettä, olisihan selvää, että

Suomen kansa hylkäisi kansanäänestyksessä perustuslain ja antaisi muutenkin tuomion hallituksen harjoittamasta kansaa kurjista EU-politiikasta.

Mitä perustuslaki sitten tarkoittaa?

Lakiin on kirjattu kaikki itsenäisen valtion tunnukset kuten lippu, EU-kansalaisuus, kansallislaulu ja itsenäisyyspäivä. Tarkoituksena on siis ulkoisilta tunnusmerkeiltäänkin vahvistaa EU:ta valtioiden liitosta liittovaltioksi.

Paljon ulkoisia valtion tunnusmerkkejä vakavampia ongelmia ovat kuitenkin vallan keskittyminen enenevässä määrin suurille jäsenmaille ja EU:n militarisoiminen.

Perustuslakiin on kirjattu sen ensisijaisuus kansalliseen lainsäädäntöön nähden. Perustuslaki antaa myös hyvin tarkkoja määräyksiä taloudesta, ts. se varmistaa, että kaikkien jäsenvaltioiden on nyt ja tulevaisuudessa harjoitettava uusliberalistista talouspolitiikkaa, johon kuuluu mm. vaatimus julkisen talouden supistamisesta, kilpailuttamisesta jne. Tämän kehityksen varmistamiseksi EU voi antaa jäsenmailleen taloutta koskevia ohjeita ja jopa määräyksiä.

Käytännössä tämä tarkoittaa yksityistämisen jatkamista ja yhä uusien yhteiskunnan osa-alueiden (kuten esim. koulutus) avaamista vapaalle kilpailulle. Tämän uusliberalistisen talouspolitiikan seuraukset ovat meillä jo nyt tiedossa ja näkyvissä, mutta jatkossa ongelmien ilman muuta syvenevät. Palvelutaso heikenee, työttömyys lisääntyy ja työssä käyvien joustot lisääntyvät ja työolosuhteet heikenevät.

Militarisointi lisääntyy

Perustuslaki vaatii myös jäsenmailta asteittain parantamaan sotilaallisia voimavarojaan. Samoin EU:lle muodostetaan taistelujoukot, jotka turvaavat tarvittaessa uusliberalistisen talouspolitiikan jatkuvuutta joko EU:n sisäisesti tai sitten muulla maail-

massa, missä EU:n taloudelliset edut ovat vaarassa.

Hyökkäysjoukkojen tarvetta perustellaan – kuinkas muuten – terrorismin uhalla. Ja terroristijahan ovat tarpeen mukaan kaikki, jotka vastustavat uusliberalistista talouspolitiikkaa ja jotka koettavat rakentaa yhteiskuntaa muista kuin markkinavoimien etujen lähtökohdasta käsin. Tosiasiassa vähintään yhtä suuri tarve on kuitenkin varustaa iskujoukkoja myös EU:n sisäistä liikehdintää vastaan, mikä väistämättä lisääntyy väestön kurjistumisen vuoksi.

Sotilasmenojen lisääminen tarkoittaa myös sitä, että raha on muusta pois. Rahat aseisiin ja valmiusjoukkoihin otetaan terveydenhuollosta, sosiaalitoimesta, koulutuksesta, kulttuurista ja muusta, mikä näkyy suoraan köyhän kansanosan kukkarossa tai palveluissa.

Hyväksyessään EU:n perustuslain Suomen hallitus on lupunut lopullisesti toisen maailmansodan jälkeen omakustusta liittoutumattomuuspolitiikasta.

Mitä on tehtävä?

Ensisijainen tavoite on tietenkin taistella sen puolesta, että Suomen hallitus taipuisi järjestämään kansanäänestyksen EU:n perustuslaista. Perustuslaki ratifioitaneen noin vuoden kuluessa. Perustuslaki heikentää siinä määrin kansallista itsemääräämisoikeutta, ettei sitä pidä hyväksyä kuin mitä tahansa kansainvälistä sopimusta.

Perustuslain haitallisuutta tavallisen kansan näkökulmasta on myös korostettava, onhan keskustelu perustuslaista porvarillisessa tiedotusvälineissä melkoisen pinnalliseksi.

Jälleen kerran on kuitenkin johtopäätöksenä se, että edistykseen voimien on välttämättä saatava aikaan kansanrintama uusliberalistista talouspolitiikkaa vastaan. Ei oikeutta maassa saa jos ei sit' itse hanki!

KÄ/Juha Kieksi

Vandaali yleisradion toimitusjohtajaksi

Itsenäisyyspäivänä Tampereella joku maalasi Mannerheimin patsaan ja kirjoitti patsaan jalustaan sanan "Lahtari?". Tätä tekoa on paheksuttu vandalismina.

Yleisradion uudeksi toimitusjohtajaksi nimettiin marraskuussa Mikael Jungner. Hänkin on kunnostautunut patsaiden töhrijänä. Jungner oli yhtenä töhrimässä tervalla ja höyhenillä 10.10.1991 Hakaniemessä sijaitsevaa Rauhan patsasta. Tämä kertoo jotakin töhrijoiden arvomaailmasta. Se, jos mikä on vandalistien arvomaailma. Vandalismi-nimitys tulee germaanisesta vandaalien kansanheimosta, joka Rooman valtakunnan loppuajoina kiersi hajaavaa imperiumia ja tuhosi kaiken tielleen osuvan. Espanjassa Andalusan maakunta on saanut nimensä vandaaleilta.

Jungnerin "tempausta" ylistettiin TV:n kuvaruudussa samalla kun Jungner esiteltiin TV:n katsojille. Kerrottiinpa vielä, että silloin 10.10.1991 kuulusteluissa Pasilan poliisitalolla oli kuulustelua hoitanut poliisi kehunut töhrintä kunniaakkaaksi teoksi ja valitellut vain sitä, että hän itse virkansa puolesta ei asiasta voi mitään ääneen lausua. Niinpä niin. Aikoinaan Tuttelu Mensonen lausui Vietnamin sodasta puhuessaan, että "onnesi demokratia voitti". Tästä lausunnosta hänelle annettiin "kalossia takamuksiin". Osaisiko Ylen johto sanoa miksi tätä tervausjuttua voidaan tänään julkisesti mainostaa ilman minkäänlaisia seuraamuksia?

Jungneria keuhataan lehtihaastattelussa älykkääksi mieheksi. Saattaahan hän sitä ollakin, mutta missä on miehen viisaus? Älykkäitä kahjoja kun olemme nähneet maailmassa jo aivan tarpeeksi.

Nyt pitää siis odotella, milloin tämä Tampereen töhriji nimitetään johonkin yhteiskunnallisesti korkeaan virkaan. Hänen nimeään emme tiedä, emmekä edes hänen älykyyttään, mutta arvomaailma hänellä on aivan toista luokkaa kuin Mikael Jungnerillä.

Erkko nimitteli Vanhasta kalvinistiksi

Ministeri-arvonimeä kantava Suomen rikkain mies Aatos Erkko nimitteli taannoin pääministeri Matti Vanhasta kalvinistiksi. Nimittely tapahtui Jörn Donnerin vetämässä TV4:n ohjelmassa 'Pakkoruotsia på Svenska teatern'. Erkon mukaan "kalvinisti vähättelee kaikkea hyvää ja nostaa esiin huonot asiat". Kalvinistiniimittelyn lähteenä on ranskalaissyntyinen, mutta Sveitsissä pääosan elämästään vaikuttanut uskonpuhdistaja Johannes Calvin (1509-1564). Calvinin mukaan kaikki on ennalta määrättyä ja työ ja rikastuminen elämässä ovat merkkejä, että taivaaseen menevällä tiellä ollaan. Calvin lasketaan kapitalismin aiteiksi. Hänen katsantotapansa loi perustaa tulevalle kapitalisminille. Nykyään kalvinisteja on Keski-Euroopassa ja myös Englannin presbyterinen kirkko on saanut vaikutteita kalvinismista.

Joku siis mättää Erkköä. Hän ei ole tyytyväinen hallituksen joihinkin, mahdollisesti ulko- ja puolustuspoliittisiin linjauksiin. Hän ei ole tyytyväinen Vanhasen politiikkaan. Se ei ole Erkon mielestä tarpeeksi oikeistolaista. Tästä taas ei seuraa muuta kuin yksi johtopäätös. Erkko itse äärimmilleen menestyneenä kapitalistina on kalvinisti.

Eikö Tampere muka ole kaupunki?

Jokunen aika sitten saimme EU:n taholta kuulla, ettei Tampere ole EU:n määrittysten mukaan kaupunki. Tampereen asukastiheys kun ei ole sitä, mitä sen kaupungissa pitäisi olla. EU:n puolelta tällainen määrittely vain osoittaa, minkälaisen turhien asioiden kimpussa EU hyvin usein askartelee.

Kyllä Tampere on kaupunki, jopa ahdas kaupunki ainakin keskustansa osalta. Tampereen keskusta on syntynyt kummalliselle kannakselle joskus hevostähtien aikaan. Nykyisin se on varsinkin vieraalta paikkakunnalta kotoisin olevalle autoilijalle tosi hankala ja ahdas paikka; kaikki liikenne ahtautuu kapeaan ränniin ja melkein joka toinen katu on tehty yksisuuntaiseksi. Tampereen pieni asukastiheys selittynee suurilla vesialueilla ja muutama vuosikymmen sitten tehdyillä laajoilla alueiltoiksilla.

Sellainen ehdotus tamperelaisille, että siirtäkää sitä kaupunkinne keskustaa museoalue. Silloin löisitte kaksi karpästä yhdellä iskulla; Tampereesta tulisi taas kaupunki ja sen nykyinen keskus voitaisiin liittää vaikkapa UNESCO:n maailmaperintöluetteloon.